

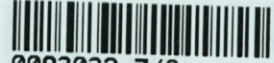
Šentjurske

Kupizivice Šentjur

NOV 1997

KNJZ
ŠENT
Šent
323
Šentjur
do 0
ŠENTJURSKE
1997

352(497.4 Šentjur)

0093032,7/8

COBISS o

KNJARNICA ŠENTJUR

19. avgust 1997 letnik: IV št: 7-8 cena: 150 SIT

poštovina plačana pri pošti Šentjur

Plače na Občini so tajne

Dolgo mokro poletje - reportaža

Brez razloga pretepen?

Test naših gostišč: Montparis, Urbanček, Bohorč, Hotel Alpos

C & C

Podjetje za trgovino
in marketing d.o.o.

OMV -
ISTRABENZ

3230 Šentjur, tel.:063/743-802
d.o.o. Koper

DELOVNI ČAS: vsak dan od 6. do 22. ure

NOVO!!!

NAJSODOBNEJŠA AVTOMOBILU

PRIJAZNA AVTOPRALNICA

CENA STARA!

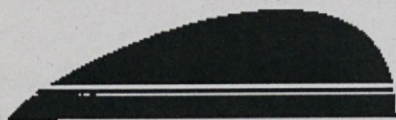

JABROS d.o.o. - trgovina v Hruševcu

SUPERMARKET, DISKONT Jata,

PIZZERIJA

PREVOZI - TRGOVINA

OSEB IN TOVORA

NA DEBELO IN DROBNO

ODPRTA JE NOVA TRGOVINA Z GRADBENIM IN IZOLACIJSKIM MATERIALOM

PETER JERŠIČ, UL. LEONA DOBROTIŃSKA
(NASPROTI KLAVNICE), ŐENTJUR

NUDIM VAM:

VSE VRSTE OPEK

SCHIEDEL DIMNIKE, PARKET I. KLAŠE

CEMENT, APNO, MIVKO

RAZLIČNE VRSTE BETONSKIH PLOŐČ IN TLAKOVCEV

NOSILCE, POLNILA,

BARVE JUPOL TER BELTON IN BELTOP,

DEMIT FASADE, STIROPOR, KOMBI PLOŐČE

izolacije NOVOTERM IN TERVOL...

POSEBNE UGODNOSTI:

izredno nizke cene

in za veĉje nakupe

BREZPLAČNA dostava na dom

DELOVNI ČAS:

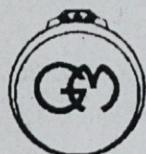
VSAK DAN: 8³⁰ - 16⁰⁰

OB SOBOTAH: 8⁰⁰ - 12⁰⁰

063/740-084

MOBITEL: 0609 624-091

ZLATARSTVO MILAN GAJŐEK

3230 Őentjur, Drogenikova 16 (trŹnica), tel.: 063/743-727

prodaja zlatega nakita

prodaja zlatega nakita

predelava starega zlata
(poseben popust)

popravila vseh vrst nakita

izredno velika izbira roĉnih ur in budilk

POSEBNOSTI

brezplaĉno graviranje
antialergijski uhani

brezplaĉno prediranje uŐes
birmanska, krstna darila

POSEBNOSTI

NOVO! NOVO! NOVO! NOVO! NOVO!

prodaja JAPONSKIH IN KITAJSKIH BISEROV

roĉne ure SWATCH

POSEBNA PONUDBA:

- ovratnice od 7.000,00 SIT dalje

- prstani od 3.000,00 SIT dalje

TEHNIČNA TRGOVINA

termix

Cesta Kozjanskega odreda 87a
Őentjur

Tel./fax: 063/741-329

Trgovina s ponudbo vodovodnega in elektro materiala,
ogrevanja, orodja, barv, lakov, gradbenega materiala,
keramiĉnih ploŐĉic, sanitarne keramike, opreme za kopalnice,
bele tehnike, akustike in gospodinjskih aparatov.

PONUDBA MESECA:

italijanska kritina

(kot Kikinda)

79,00 SIT/kom.

modul 3000 kosov

79,00 SIT/kom.

cement	689,00
apno	469,00
strešna okna VELUX	vse dimenzije
okna Glin	po tovarniŐkih cenah
parket lamelni hrast S	1.839,00
zidna barva 25kg uvoz	2.399,00
betonski tlakovci	1.199,00
betonske cevi Ø100	7.499,00
in ostale cevi, pokrovi	ugodno

**Priĉakujemo vas
vsak dan
od 7.30 do 18.
in ob sobotah
od 7.30 do 12. ure.**

Zastopstvo:

- VELUX STREŐNA OKNA

- fasade TERANOVA

Podiranje spomenikov

Sploh ni res, da le barbari rušijo spomenike! Rušijo jih vse družbene skupnosti, ki spreminjajo svoje vrednote. Kolikor bolj so spremembe hitre, toliko bolj dosledno je čiščenje. Redke so vrednote, ki so takorekoč večne. Le spomeniki "večnim" zamislim in morda še tisti z izjemno izpovedno močjo ostajajo.

Precej neprizadeto sem spremljal ljubljanske polemike o podiranju spomenikov. Prebiral sem - priznam, tako bolj z enim očesom - argumente za in proti ter pritrjeval zdaj enim, zdaj drugim. Ko sem imel zadnjič v Ljubljani nekaj minut odvečnega časa, sem se celo sprehodil mimo "jeznega" (ali kriččega) Kidriča in se zvedavo zazrl v njegovo obličje. Ničesar nisem videl, ničesar spoznal. Pregarjati pa me je začela misel, kaj neki bi storil s Kidričevim ali Kardeljevim spomenikom sam, če bi se slučajno moral o tem odločiti.

Ni dvoma, Kardelj in Kidrič sta bila svoj čas velika moža slovenske zgodovine. No, morda sta to še danes. Iz spoštovanja do ljudi, ki sta jim očitno veliko pomenila, in so jima zato spomenik tudi postavili, sta nedotakljiva. Po drugi strani pa, tako razmišljam sam, sta vendarle zagrešila ne le veliko zgodovinsko napako temveč sta tudi nečloveško brutalno obračunala s svojimi drugače razmišljujočimi sonarodnjaki - političnimi nasprotniki. Primerjava s Hitlerjem ali Stalinom je verjetno pretirana, v bistvu pa sta vendarle iz tega gnezda. Ne dvomim sicer, da sta vsaj večji del svojega življenja pošteno verjela v idejo, ki sta jo cenila mnogo višje od človeškega dostojanstva in življenja. In ker je njuna ideja očitno zelo blizu še mnogim državljanom Slovenije, si morda res zaslužita spomenik v središču slovenske prestolnice. Ali pa tudi ne! Dlje ko razmišljam, bolj čutim do njiju vse večji negativni čustveni naboj. Naenkrat mi je pred ljubljanskim Kidričem nelagodno: ne, ne gre niti za "večno" vrednoto niti za izjemno izpovedno moč. Ljubljanski Kidrič je strel v prazno. Prav, zaradi mene, ga lahko tudi podrejo!

Kaj pa lahko pokažemo v Šentjurju?

Spomenik Dušanu Jerebu in Cvetki Jerinovi na Resevni je predvsem spomenik ljubezni in tragičnosti v življenju. Lahko bi celo rekel, da je lep. Tudi spominskim ploščam, ki označujejo mesta, kjer je preminul ta ali oni mladenič v partizanski uniformi, ne gre očitati napihnenosti. Pravzaprav imamo en sam spomenik, ki bi utegnil biti sporen, to je spomenik padlim borcem, žrtvam fašizma in Franju Malgaju pred šolo.

Ne, nikakor ne oporekam spominskemu obeležju padlim, čeprav bi bilo prav, da bi se na kamnu znašlo še marsikatero drugo ime. Tudi Malgajeva ideja je še vedno neomadeževana. Slovenstvo, za katero je izgorel, ostaja naša misel, on pa romantični in tragični nacionalni junak, skorajda naš Robin Hood. Zasluži spomenik! Toda, ali ta naš kombinirani spomenik ne predstavlja prej

nekakšno reklamo za šentjurski bodibilderski fitness Scorpion kot pa spomin na tragične žrtve človeških zablod oziroma na mladeniča Malgaja, ki je s prefinjenim čutom zaznal nacionalno idejo svojega malega naroda in do dna izpolnil svojo zgodovinsko nalogo? Razgaljeno mišičasto telo v akciji, visoko vzdignjene pesti in glava z očmi, zazrtimi nekam v "svetlo prihodnost", so nešteto krat klišejsko uporabljeni in zlorabljeni simboli revolucije, nasilja, ki spreminja svet. Komu je pravzaprav sploh namenjen?

Skratka, naš spomenik je skropucalo brez prave izrazne moči, ki ga kljub njegovi "monumentalnosti" pravzaprav nihče niti ne opazi.

Zdi se mi, da nihče tudi ne bi opazil, če bi nekega dne enostavno izginil.

Le, da tega Malgaj in žrtve vojne res niso zaslužili.

Spomeniki so čudne zadeve, ki jih je težje rušiti kot postavljati!

F.K.

Območna organizacija Rdečega križa Šentjur vabi na krvodajalsko akcijo, ki bo v petek, 29. avgusta, od 7. do 13. ure v osnovni šoli v Šentjurju.

Če vam vaše zdravstvene in druge okoliščine dopuščajo, pridite tudi vi in izpolnite svoje človekoljubno poslanstvo!

NEGOVALNI SALON

Marta

Hotel Alpos Šentjur

063/743-905

*Nega obraza z vrhunskimi preparati,
masaže, pedikura*

paket 8x

SOLARIJ

7.000,00 SIT

NOVO! ■ NOVO! ■ NOVO!

**Universal
Countour Wrap**

Umetnost oblikovanja telesa s povijanjem in neprekosljljiva moč posebne morske gline
Prečiščevanje, revitalizacija in učvrstitev tkiva
zagotavlja takojšnje rezultate:

- zmanjšanje telesnega obsega
- čvrstejše tkivo
- zmanjšanje celulita
- mehko in voljno površino kože
- dobro počutje

Certificat FDA USA
Podoben patentiran v ZDA

**Naslednja številka
Šentjurskih novic izide
v torek, 23. septembra
1997!**

Šentjurske novice izdaja d.o.o. Šentjurske novice, Šentjur, Seliškarjeva 10. Glavni in odgovorni urednik: Franc Kovač. Lektor: Eva Kovač. Tisk: Diling, Velenje. Po mnenju Urada vlade za informiranje št. 23/713-93 sodi časopis Šentjurske novice med proizvode informativnega značaja in se plačuje zanje 5% prometni davek, ki je vračunan v ceno.

Naslov uredništva: Seliškarjeva 10, Šentjur. Telefon: 743-561. Žiro račun: Šentjurske novice 50770-6o3-37277

Plače na Občini so še vedno tajne

Ne vem, kaj piše v Zakonu o varovanju osebnih podatkov, toda če je z njim res predpisana tudi tajnost plač funkcionarjev in javnih delavcev, potem ga bo najbrž potrebno spremeniti.

To, kar se dogaja v Šentjurju, ko občinski uradniki tudi najvišjemu oblastnemu organu v občini, to je Občinskemu svetu, kratko in malo rečejo, da ga njihove plače pravzaprav nič ne brigajo, Občinski svet pa takšno obrazložitev mirno požre, ni podobno ničemur več. Že ob sprejemanju proračuna so zlasti opozicijski svetniki zaman opozarjali, da so plačam namenjene proračunske postavke vsa leta med najvišjimi in da vse kaže, da se s plačami občinskih uradnikov in funkcionarjev dogaja nekaj nenavadnega. Podobno so razmišljali tudi nekateri svetniki iz vladajoče koalicije. Toda zahteva, da jim občinska uprava da popolno informacijo glede plač, izgleda, ni bila nikoli dovolj odločna oziroma jo je župan spretno otopil z izgovorom, da so plače v skladu s sprejeto sistemizacijo, ki jo je sprejel Občinski svet, plačilne liste pa svetnikom vedno na razpolago v računovodstvu.

Prav, pa poglejmo!

Pri vodji proračuna gospe Kopovi sem se napovedal, da želim kot občinski svetnik videti plačilne liste, porabo dnevnic in potnin. Ni problema, le še dovoljenje tajnice Jelenčeve si moram pridobiti, je bila vljudna. Prav, če je tajnica več od občinskega svetnika, pa naj bo! Gospa Jelenc je imela dopust. Šel sem k županu. Ker je imel pomemben razgovor, jaz pa bolj malo časa, sem nagovoril gospo Kopovo, ki je bila tudi namenjena k njemu, da se ona dogovori glede moje želje. Ko sem se čez dva dni z beležko v roki spet pojavil pri njej, je bil njen odgovor kratek: župan ne dovoli!

Krasno! Aroganca je huda in sprenevedanja, upam, bo enkrat le konec, sem si mislil. Nič več ne bom tiho in če je vse kolikor toliko normalno, bi moralo v Občinskem svetu počiti. Pa sploh ne mislim, da se pri občinskih plačah dogajajo nevemkakšne grdobje. Gre le za preventivni "higienski ukrep", ki ga praviloma oblast za pravilno funkcioniranje vedno potrebuje, demnokratična oblast pa tudi sistemsko poskrbi, da je takšne higijene dovolj.

V Šentjurju pač ne!

Toda, kaj se sploh lahko zgodi? Čisto nič! Proračun je sprejet, izvrševalec proračuna je župan, ki mu Občinski svet, četudi bi bil složen, praktično ne more nič! Lahko si brusi jezik, prosi, grozi ali joče. Vseeno je. Župan je neposredno izvoljena in močna figura, ki se po sprejetih pravilih lahko gre tudi absolutista in avtokrata. V šentjurskem primeru, ko za županom zvesto stojijo - tudi takrat, ko le - ta dela neumnosti - vsi svetniki SKD in SLS ter večina iz SDS ter še nekaj posameznikov iz opozicije, ki so tako ali drugače koristno vezani na občinski proračun, je to dvakrat nič. Tega se prav dobro zaveda tudi Malovrh, ki se gre nedotakljivega velikega gospoda: demokracija je OK - toda le za oči in za navadne smrtnike. Grdinatova šola pač! Zdi se mi, da pri tem le pretirava. Račun bo verjetno prišel za njim v obliki nezaupanja v oblast. Žal bo izstavljen malo pozno, šele na prihodnjih volitvah.

F.K.

Koordinacija

Tako se imenuje posvet predsednice OS Tatjane Oset s predsedniki v Občinskem svetu zastopanih političnih strank, ki ga navadno skliče nekaj dni pred sklicem seje. Koordinacija je pravzaprav edino organizirano sodelovanje strank na občinski ravni, žal pa praviloma izpade kot formalizem, ki ne pomeni prav dosti. Predsednica ga skliče največkrat po telefonu, predsednikom strank da v roke še topel predlog dnevnega reda in jih pozove, da o njem razpravljajo. Materialov za sejo seveda ni, kakšni pa bodo, največkrat tudi predsednica ne ve. Obrazložitev predvidenih točk je ustna in je prepuščena tajnici občine ali županu. Tu in tam se sicer da kaj pripomniti, opaziti, predlagati, vsebinski posegi v dnevni red pa skorajda niso mogoči. Največkrat pa tudi zaželjeni ne.

Zakaj se je predsednica Osetova odločila za dopustniško sejo OS, zgodila se bo 25. avgusta, na koordinaciji, ki je bila sklicana 6. avgusta, nismo uspeli zvedeti, ker jo je gospa predsednica očitno sklicala kar z morja, s katerega še ni uspela priti. Zato ji tudi nismo uspeli povedati, da na dopuste hodijo tudi drugi smrtniki, na primer občinski svetniki in pa tisti, ki naj bi se pripravili na prihodnjo sejo OS. Toda, če je nujno, je pač nujno!

Predlagani dnevni red je bil rahlo razočaranje. Na njem se je znašla vrsta predlogov odlokov, ki se že vse leto valjajo po Občini. Je res treba o organizaciji krajevnih skupnosti razpravljati na "dopustniški" seji? Ali pa o oskrbi z vodo (ko nas voda vsak dan zaliva), o dopolnitvah odloka o zgodovinskih spomenikih, o uvedbi komunalnega nadzora itd.? Ne, ni! Je počitniška seja morda namenjena kakšni še neidentificirani točki dnevnega reda, ki potrebuje "bližnjico"? Recimo najetju kredita za izgradnjo podvoza? Menda tudi ne. Le "merodajni" v začetku septembra nimajo časa. Nekateri se bodo šli nadvse resno šolo, drugi mladoporočence, tretji še kaj tretjega, očitno pomebnejšega kot je dobro pripravljena seja Občinskega sveta.

F.K.

Telefonska centrala v Šentjurju odslej v celoti digitalna

Delavci celjske poslovne enote Telekom so te dni zaključili dela pri razširitvi šentjurske telefonske centrale. Skupna kapaciteta razširjene centrale je nekaj manj kot 3000 telefonskih priključkov. S to razširitvijo bo mogoče vse naročniške priključke, ki so doslej bili vključeni še na analogno telefonsko centralo, preusmeriti na novo digitalno. Tako zdaj ne bo več priključkov dvojčkov, nova centrala pa bo omogočala še mnoge dodatne storitve.

Naložba je vredna nekaj več kot 35 milijonov SIT.

B.B.

Šmarčan uspešno prodaja Šentjurčanom

V soboto, 19. julija, je bilo v Hruševcu živahno: Jagrov d.o.o., družinsko trgovsko podjetje iz Mestinja, je slovesno odpiralo Supermarket. Slovesnost je sicer pokvaril dež, kljub temu pa je bilo tega dne v Jagrovi trgovini okrog 600 obiskovalcev, ki jih je družina Jager pogostila s pico in pivom.

Jagrov Supermarket v Hruševcu ima 400 m² prodajnih površin, 120 m² gostinske ponudbe, v etaži pa še okrog 350m² nedokončanega prodajnega prostora. Trenutno je v njem zaposlenih 12 delavcev, večina iz Šentjurja, poslovodja pa je trenutno še g. Jager sam. Njihova specialnost je tako imenovana ponudba širokega asortimana, predvsem življenjskih potrebščin. Trgovina v Hruševcu je že četrti Jagrovov trgovski lokal, začeli so leta 1990 v Rogaški in nadaljevali v Kostrivnici in na Grobelnem.

G. Jager, kako vam gre v Šentjurju? Kako ocenjujete svojo konkurenco?

"Moram reči, da je začetek presenetljivo dober. Vsi so mi sicer govorili, da lokacija v Hruševcu ni prava, a me niso prepričali. Moja opazovanja so kazala, da je tu tržna niša in po slabem mesecu zaposlovanja lahko rečem, da je ta okolica potrebovala lokal s takšno ponudbo. Vsak dan imamo v trgovini okrog 300 strank, kar je osupljivo dobro. S konkurenco se ne obremenjujem. Mi imamo svojo poslovno politiko in svoje cene, ki so načeloma enake v vseh naših trgovinah. Lahko mirno rečem, da je naše družinsko podjetje optimalno ekonomično organizirano in sposobno preživeti ob konkurenčnih maržah. Nekaj prask smo imeli le s KEO. Trg je pač trg in se bomo morali navaditi drug na drugega. Ocenjujem, da je na tem prostoru dovolj dela za vse in zaradi nas ne bo nihče propadel, če bo delal solidno. Res pa je, kar nam lepo dokazuje tudi Interspar, da so možnosti malih trgovin slabše."

Kaj pa vaše nagrajevanje kupcev s picami in kavicami?

"Je nekaj običajnega. Mislim, da so ljudje zadovoljni in ni razloga, da bi te zadeve spreminjali."

Načrti?

"Najprej izpiliti ponudbo in izoblikovati kadre. V nadstropje bomo verjetno šli s tekstilom, v kratkem pa verjetno tudi v celovitejšo gostinsko ponudbo."

Je vodenje tako velike firme obremenjujoče?

"Sploh ne! Delo mi je v zadovoljstvo. Še vedno mi ostane dovolj časa tudi za dopust."

F.K.

Blagovna praznuje

KS Blagovna bo letos praznovala svoj krajevni praznik v soboto in v nedeljo, 23. in 24. avgusta. Kot je povedal predsednik sveta KS g. Peperko, datum njihovega praznika nima nobene zgodovinske osnove; kar takole se dobijo enkrat ob koncu avgusta ali v začetku septembra, pregledajo svoje uspehe in se poveselejo.

Letošnje praznovanje bodo začeli v soboto popoldne ob 15. uri s šaljivo tekmovalnim pohodom od Blagovne do partizanske bolnice Zima. Ob tem nekoliko obnovljenem objektu, ki naj bi od letos dalje bil zaščiten tudi z občinskim odlokom kot kulturni in zgodovinski spomenik, bodo ob priložnostnem kulturnem nagradili najboljše učence, podelili krajevno priznanje in se tudi poveseleli ter okrepčali pred gasilskim šankom. Partizanski golaž seveda ne bo manjkal. Nedeljo bodo zaznamovali gasilci z razvitjem praporja in veselico na Selah.

In s kakšnimi delovnimi uspehi se lahko letos pohvalijo Blagovničani? Z asfaltno prevleko na cesti v naselju Proseniško, javno razsvetljava, asfaltom na cesti od graščine do Polaka, v Goričici in na Tanik. Predsednik Peperko pravi, da so spravili skupaj 10,4 milijona SIT!

Prav, pa jim čestitajmo še mi!

F.K.

Pranje pri OMV Istrabenzu odslej mehkejše

Po dveh letih poslovanja so se pri C & C OMV Istrabenzu odločili za novo investicijo v novo avtopralnico. Gre za okroglih 100 000 DEM vredno investicijo, ki jo je zagotovil Hypolising iz Celja.

Gospod Cmok, lastnik šentjurskega bencinskega servisa nam je povedal, kaj so za ta denar dobili: "Gre za naj sodobnejšo avtopralnico ISTOBAL, ki omogoča popolnejšo in avtomobilu prijaznejšo nego. Pred pranjem s šamponom in krtačami avto pripravimo na pranje z razprševanjem posebne aktivne pene, ki načne umazanijo na laku. Ves postopek krmilijo 4 fotocelice, ki varno vodijo krtače preko vseh raznovrstnih avtomobilskih oblik, tako da le - te nikoli ne pridejo v neposredni trši stik s pralnimi napravami. Pranje zaključimo po želji naročnika s posebnimi komponentami za sušenje ali pa z vročim voskanjem. Pri slednjem gre za res odlično zaščito avtolaka, ki za določen čas zapre vse pore in odrgnine na njem. Postopek traja okrog 6 minut. Vso vodo recikliramo. Tudi sicer je ves postopek bolj ekonomičen od prejšnjega in upam, da vsaj eno desetletje ne bo zastaral."

Ponudili so mi tudi reklamno pranje avtomobila. Ker so mi zagotovili, da jih lahko tudi pokritiziram, če ne bo v redu, sem seveda sprejel. Moram priznati, da je izgledalo povsem v redu.

Slama še nekaj velja

Ko sem v soparnem julijskem popoldnevu trudno porival svoje kolo skozi Gorico, mi je pogled pritegnil možak, ki je spretno polagal škop na streho za "lusthaus" na vrtu Grassellijeve gostilne. Splačalo se je ustaviti, kajti pokrivanje s slamo se vidi le še redko. Škofov Jaka z Bukovja je eden redkih mojstrov, ki svojo spretnost še uspešno prodaja širom po Sloveniji. "Tudi na televiziji sem že bil", se je pohvalil. "Ja, slama, to je odlična streha. Vsaj trideset let zdrži, če je škop dober. Škoda je le, da pravega škopa skorajda ni več dobiti. Le še na Kalobju so Mlakar in še nekateri, ki sejejo rž. Tale škop tule ni dober. Enkrat sem ga že zavrgel, toda če ni drugega, mora biti tudi takšen dober."

Kvadratni meter slamnate strehe pride okrog 5000 SIT, Škofov Jaka pa jih na leto naredi tudi do 700.

Naslednji dan je bila otvoritev vrtno hišice. Kakšno je počutje v njej, še nismo uspeli preiskusiti.

Dolgo mokro poletje '97

Ko poletna vročina še bolj omrtvi že tako precej zaspano šentjursko sceno, pridejo druga za drugo na plano gasilske veselice, razne "noči", Pokaži kaj znaš in še druge prireditve, kjer naj bi bilo veselo. No, čeprav vsi udeleženci zatrjujejo, da je bilo res veselo, vendarle ni mogoče prezreti, da je obdobje "kislih kumaric" v Šentjurju bolj kislo. Vsaj letošnje je bilo do pičice takšno. Se je sploh zgodilo kaj "adrenalinskega"? Pa pogledjmo!

Kmečke igre '97

Sezono veselic so pričeli mladi kmetovalci. Šentjursko Društvo podeželske mladine, lanskoletni zmagovalec na državni ravni, je bilo organizator letošnjega državnega tekmovanja v kmečkih

V predstavitveni točki so se Šentjurčani slabo odrezali

igrah. Zgodile so se na Selah v soboto, 28. junija. Dolg seznam organizatorjev, to so bili od kmetijskega ministrstva, Zveze slovenske podeželske mladine, Zavoda za Živinorejo in veterinarstvo Celje do župana občine Šentjur in še nekaterih, je še enkrat potrdil star pregovor "Mnogo babic - kilavo dete". Ne, z udeležbo ni bilo težav. Pravijo, da je na tekmovanje prišlo preko 150 mladih kmetov z vse Slovenije, zraven pa še delagacije iz Italije, Hrvaške in Madžarske. Med gledalci se je nabralo tudi vsaj sto radovednežev vseh vrst. Le najuglednejših povablencev kmetijskega ministra Smrkolja in Marjana Podobnika ni bilo od nikoder. Častno tribuno sta si delila predsednica OS Osetova in župan Malovrh. Pa še ta dva sta jo kmalu popihala. Šepali so organizacija, urnik, ozvočenje, zlasti pa še vsebina tekmovalnega programa. Ne vem, morda je vsebina predpisana - no, potem se šentjurskim organizatorjem opravičujem - toda bila je hudo skromna, brez domišljije.

Še največ sem pričakoval od prve tekmovalne točke, od predstavitve ekip, zato sem bil prav pri tej točki tudi najbolj razočaran. "Umetniški vtis", ki so ga name napravili predstavniki mladih kmetovalcev iz vse Slovenije, je bil, z izjemo ekip iz Sv. Antona, Laškega in Novega mesta, ki so bili skoraj edini, ki so se potrudili, prav žaljivo klavrn. Večina je poskušala nekaj povedati v svojem narečju, pokazati kakšno znamenitost kraja, iz katerega so prišli, bolj zakrakati kot zapeti kakšno okroglo o

vincu in že je bilo vsega konec. Pri tej improvizaciji se je "odlikovala" tudi domača ekipa, ki si je prislužila predzadnjo oceno. Večina ekip je seveda nastopila kar v adidaskah in kavbojkah, kar seveda ni nič čudno, saj so ti oblačilni rekviziti že zdavnaj sestavni del naše folklorne. Čudi me le, zakaj so potem mladci po odru in po travniku mahali s kosami, grabljami, klepci in podobno "fosilno" šaro in niso prišli kar s traktorji in nakladalkami. No, glede oblačenja moram izvzeti domačine, ki so se uniformirali v "krvavozelene" pumparice v stilu Krjavljevega hudiča. Gre morda za šentjursko nošo?

Že naslednja točka, tekma koscev, je pokazala, da naši šentjurski fantje niso po župci priplavali. Prekaljeni Majcen je svojo parcelo pokosil prej, kot bi normalen človek prižgal bečeško - in seveda zmagal. Tudi Korenjakov deklíč z Ostrožnega je suvereno opravila z vsemi grabljicami. Fiasko pod točko ena glede "umetniškega vtisa", ki je le pokazal, da naši mladi vedo, da kruh raste "ob švicu", v štali in ne ob brenkanju na različne inštrumente, je bil koj pozabljen. Ne bi hotel omalovaževati te naše zmage, res je bila veličastna, toda roko na srce, težko me bo kdorkoli prepričal, da nekateri ali nekatere od tekmujočih niso imeli rekvizitov, ki se jim reče kosa in grablje, prvič v rokah. Sam sem navijal za mladenko iz Novega mesta, ki je edina prišla na travnik lepo po dolenjsko opravljena, pa še prav "flink" je bila.

Tudi žaganje hloda je pokazalo, da se mladi gotovo bolj spoznajo na motorko kot na dolge "amerikanke". Naš tandem z Resevne Majcen - Močnik je še enkrat dokazal, da je doma od tam, kjer motorizacija še ni povsem zastrepila kmečkega življenja. Ne vem, če sta bila najboljša, toda po moji oceni, gotovo med najboljšimi. Zmaga se nam je že nasmihala.

Če nam je praksa s "polavtomatsko" (kramp: samo ga digneš a padne sam!) kmetijsko mehanizacijo v prejšnjih točkah še kako

koristila, nas je v naslednji dokončno pokopala. Le kdaj ste pa že videli na Resevni balirko? Je potem kaj čudnega, da so naši fantje pri spretnostnem kotaljenju bale sena popušili.

Na sporedu je bilo tudi tekmovanje deklet in žena v košnji, ker pa ni šlo zares, sem ga preživel ob šanku.

Pričakoval sem še, da se bodo ob prireditvi spet izkazali aktivni kmečkih žena, ki zadnje časa rastejo za vsakim vogalom, in bodo predstavili šentjursko kmečko kulinariko, s tem (in še podobnim) namenom sem pokukal tudi v zgornje nadstropje gasilskega doma, kjer je "operirala" Trebovčeva tamlada, pa ni bilo kaj videti. Tako kot so na dvorišču gasilci ponujali le "domače čevapčiče", so v nadstropju sklenili našopati posebne goste z "avijacijo". Najcenejša je navadano tista farmska.

In to je vse, kar se je zgodilo pri belem dnevu. Baje so imeli na šoli tudi nekakšno razstavo, ki pa sem se je raje izognil kot da bi bil deležen morebitnega očitka, da zanjo nisem dovolj strokovno podkovan. Če so kasneje, v luninem siju, Zemetov ansambel, lokarsko vince in topla poletna noč postorili še kaj, bo morda čez slabo leto zabeležila naša statistika kot dvig natalitete med kmečkim prebivalstvom.

Dobrina - Ohranimo kulturno dediščino naših dedkov in babic

Dogajanje okrog folklorne prireditve v Dobrini me je prijetno presenetilo. Od kod naenkrat v Dobrini takšen živ žav? Okrog malega plastičnega bazenčka - ne vem, zakaj je bil njihov rojak Vinko Artnak iz Šentjurja tako skop in svojim bivšim sokrajanom ni privoščil nekaj solidnejšega - kamor so speljali vodo iz njihovega zdravnega Grajskega vrelca (ker v bližini ni nobenega gradu, so ga verjetno poimenovali po utrdbi, ki bo tam šele nastala) so položili betonske plošče, postavili ograjo in ličen pano, kjer podrobno opisujejo čudežne ozdravitve. Z Žusma so frčali jadralni padalci, pod ogromnimi ponjavami ob gasilskem domu pa se je gnetla množica vsaj dvestotih ljudi, ki je dokaj ravnodušno opazovala dogajanje na odru. Deklica, ki me je pri

Bazenček v Dobrini vabi

vhodu obrala za 300 SIT vstopnine, me je dobrohotno opozorila, da ravnokar poje zbor Krnica z Žusma, ki ga ne smem prezreti - ker v njem pojeta tudi njena starša. Res ga nisem prezrl, predvsem zato ne, ker je bil tako majhen, da sem moral dvakrat pogledati, da sem ga enkrat videl. Domima s Prevorja je nastopila prav profesionalno, nič kaj manj resno pa še drugih 14 folklornih in pevskih skupin iz bližnjih in daljnih krajev, od Velenja, Zreč do sosedov s Sv. Štefana, Slivnice, Dobja... Kako so pri tem ohranjali kulturno dediščino svojih babic in dedkov, bi težko rekel. Ampak trudili so se in kot vse kaže, uspeh ni izostal.

Srečanje muzikantov v Dolgi Gori

Zgodilo se je na vročo in soparno nedeljo, 29. junija. Prav zaradi vročine sem se v Dolgi Gori pojavil šele tik pred mrakom, ravno ko so predstavljali zmagovalce. Med 29 nastopajočimi je zmagal ansambel Ribič, bogve od kod že, ki je strašno "rebeliš" žgal Avsenikove valčke in polke, s pol stoletja starimi murkami, ki cveto v lepi Dragi, pa je celo zmagal. Pred njimi sem imel čast poslušati še gostjo Karmen iz Maribora, ki je pela, da se boji moških, očitno pa se ni prav nič bala Dolgogorcev, saj jih je nesramežljivo vlekla za nos s play backom. Sicer pa je vesela množica, organizator in glavni reditelj gospod Arzenak je povedal, da naj bi jih bilo okrog 700, kazala očitne znake dobre volje. Nekaj parov se je vrtelo na asfaltu pred tribuno, večina pa je dokaj spodobno sedela ob pretežno praznih mizah. Tu in tam pa je bilo opaziti ljudi, ki so se mastili z dolgogorsko specialiteto, ki ji tudi tam pravijo po domače čevapčiči. S čim se Dolgogorci tudi sicer prehranjujejo, razen z vinom in pirom, ni bilo opaziti. Žal, očitno nimajo aktivna kmečkih žena. So pa zato imeli dovolj kratkokrilih in hitronogih ter pir in vino nosečih natakarič. Najbolj cool pa je bil ličen iz surovih desk zbit WC, takšen z izrezanim srčkom. Na vratih je v velikem narisnem srcu pisalo, da mu je ime Sraček. Skratka, Dolgogorci so me presenetili s svojo romantično domiselnostjo. Ker pa je šlo za enosed, 700 glava množica pa je gotovo imela zanj predimenzionirane potrebe, me ni prav nič mikalo, da bi pogledal, kakšen je Sraček znotraj. Če bo Dolga gora nadaljevala uspešno tradicijo srečevanja domačih muzikantov, bo poleg Sračkovega bratca gotovo morala nabaviti še ustrežnejši prireditveni prostor, kot je cesta pred kulturno - gasilskim domom.

Planina - Za staro pravdo

Konec prvega tedna meseca julija so zaznamovali planinski gasilci. V počastitev stoletnice rojstva svoje slavne rojakinje, nemške pistoljice Anike Wambrechtsammer, avtorice tudi treh del v slovenščini, sicer pa velike ljubiteljice svojega rojstnega kraja Planine, so uprizorili njeno igro "Za staro pravdo".

Scena je bila odlična

Prizorišče na dvorišču planinskega grada so preuredili v avditorij, na razvaline postavili razkošno sceno, da so planinski gasilci, ki jih trenira stari maček g. Žagar, takorekoč odlični glumači, smo se pa prepričali že prejšnja leta.

Premijera se je zgodila v petek, 4. julija, ob 21. uri. Že pol ure pred predstavo so pričeli gledalci zasedati prve vrste, saj jim je, tako kot meni, gotovo ostal v spominu lanski Deseti brat, ki ga tisti v zadnjih vrstah nismo prav nič slišali. Po tem zgodnjem polnjenju arene sem pričakoval naval, ki mu planinski grad ne bo kos, a sem se zmotil. Ko se je z manjšo zamudo predstava pričela, zadnje klopi še vedno niso bile zasedene, in so prazne ostale vse tja do konca. Med gledalci so bili v veliki večini domačini. Šentjurčane bi lahko naštel na prste ene roke. Je pa bil tam župan s soprogo, kar pa šteje nekaj več in zato naj se reče, da je bilo Šentjurčanov za obe roki prstov.

Uvodno besedo, ki se je razpotegnila v pravo razpravo, je imel režiser Žagar. Povedal je vse tisto, kar piše na programskem listu, vsebino igre in še marsikaj. Bolj racionalni gledalci bi lahko šli domov že po njegovi točki. Vrednost igre same je predvsem v njeni zgodovinskosti in pa seveda to, da naj bi se vse igrano zgodilo prav na Planini. O njeni umetniški moči skorajda ne velja izgubljati preveč besed in morda igra prav zaradi tega ni vžgala, kot so si gasilci želeli. Vsaj vmesni aplavzi so bili zgolj

vljudnostni. Zasedba vlog je bila takorekoč do pičice podobna tisti lanski iz Desetega brata in se nisem mogel znebiti vtisa, da gre letos zgolj za nadaljevanje lanske zgodbe. Treba pa je režiserju priznati, da je vloge zelo dobro porazdelil in so igralcem takorekoč pisane na kožo. Le da so liki glavnih akterjev bili letos precej bolj blede, za kar pa nosi krivdo bolj Anika kot gasilci. Zlasti sem pogrešal močnejše ženske vloge, ki so lani sijale.

Koga pohvaliti?

Najprej čudovito okolje razvalin planinskega gradu in čarobno romantiko pravega poletnega večera. Četudi se na Planini ne bi ta večer dogajalo nič drugega, bi bilo za povprečno zahtevno in občutljivo dušico dovolj. Gasilce vsekakor. Scena - odlično. Od igralcev pa morda Pančurja, Stopinška, Gračnarja in še koga. No, pravzaprav ne bi škodilo, če bi pohvalil vse.

In nazadnje še duhovita opazka znanega Planinčana: "Tako kot nekoč smo Planinčani še danes brez pravega vodstva in vedno znova skačemo sami sebi v hrbet". Saj res, zgodovina se vedno ponavlja! Le da v drugo navadno v obliki farse!

Petindvajsetič Pokaži kaj znaš

Bog ima Dobjane očitno rad: vse poletje en sam dež, ko pa pride njihova nedelja, posije sonce. V nedeljo, 27. julija, se je v prekrasnem vremenu zbralo v Dobju kar okrog 1000 obiskovalcev. Sonce je pripekalo kot za stavo. Le peščica srečnežev si je našla zavetje v mejnih zaplatah sence, nastopajoči in večina obiskovalcev pa smo se cvrli na vročem asfaltu. Ampak to pravzaprav ni nikogar bistveno motilo, saj je vse teklo kot po maslu. Gospa Novakova s Štajerskega vala je pridno klicala muzikante na oder, ti so odbrenkali svoj komad, mi smo jim zaploskali, ocenjevalci so dvignili svoje številke in že je šlo naprej. V treh urah smo dali skozi točno 30 nastopajočih. Šlo je kar za nekakšno reprizo dogajanja na Srečanju mladih talentov na Gričku: skoraj sami znani obrazi in znane melodije. Pravzaprav kar nekoliko dolgočasno za tiste, ki smo preživeli že Dolgo goro in Griček: kratkokrili dvojčici Vesna in Vlasta Kidrič iz Poljčan, Mrk, Rogaški odmev, Mlade frajle iz Laškega, Aleš Bukovšek, Uroš Knehtl, Gračner David, Mladi veseljaki, Ansambel Vrtiljak itd. Kdo je bil najboljši, je težko reči? Meni je bil najbolj všeč Lidije Polšak - bend, ocenjevalci iz občinstva pa so bili očitno čisto drugačnega mnenja. Na splošno je bilo ocenjevanje katastrofalno in med kvaliteto nastopa in ocenami skorajda ni bilo opaziti nobene logične zveze. Ne, ne verjamem, da je šlo za pristransko

navijanje, le ocenjevalci so bili hudo razštelani in so istega izvajalca bili pripravljeni oceniti hkrati z najvišjo in najnižjo oceno. Bolj ko je bil nastop glasen in krajša so bila krilca, boljše so bile ocene. Zato tudi nisem počakal na razglasitev rezultatov in me končni vrstni red sploh ni zanimal. Zdelo bi se mi celo krivično, če bi zdaj pel slavo zmagovalcu, kajti upam si trditi, kdorkoli je že zmagal, je zmagal

šentjurske Občine. Obraz šentjurskega župana, ki sem ga tudi uzrl v množici, sicer ni kazal posebnega zadovoljstva, toda če je vztrajal do kraja, mu je že menda bilo všeč.

Kako je bilo potem z veselico, ne vem, ampak z njo tako po navadi ni težav. Lahko le rečem, da podobno kot organizatorji podobnih "fešt" v Dolgi gori in na Griču tudi dobjanski kulturniki ne znajo speči

čisto slučajno. Pa končno to tudi ni bilo najpomembnejše. Prireditev je uspela, množica, nabrana z vseh vetrov - po avtomobilskih registrskih številkah se je videlo, da prihajajo tudi od daleč - je bila zadovoljna. Zadovoljni pa so očitno bili tudi tako organizatorji kot številni sponzorji, od Rogaških vrelcev do

najboljših čevapčičev, ki so jih servirali kot edino "uradno" jed. Laško pivo pa je bilo čisto O.K.! Sploh pa se ne spodobi, da kaj kritiziram, kajti tako s čevapčiči kot s pivom me je pogostila glavna organizatorica gospa Salobirjeva, kar pomeni, da Šentjurske novice le niso kar tako za v smeti.

Čebele, Biogliste, Ekohorda, Lazar von polž in še in še v Gorici pri Slivnici

Od 28. junija do 5. julija je v Gorici pri Slivnici pri osnovni šoli taborilo 87 mladih ekologov iz raznih krajev Slovenije, 6 jih je bilo tudi iz Nemčije, iz Grevenbroicha blizu Kolna ter 3 dekleta so bila z Madžarske, iz Gornjega Senika v Porabju. Tabor je že drugič zapored organiziral Knežji ekološki center iz Celja.

Vsi otroci, stari od 12 do 17 let so bili razdeljeni v 6 skupin; Čebele, osnovnošolce iz Laškega, Hruševca in Dramelj, je vodila učiteljica Greta Zupančič. Biogliste so se poimenovali učenci iz osnovnih šol Slivnica pri Celju, Dobje, Ponikva in Vojnik. Njihova mentorica je bila Branka Jelen. Učiteljica Marija Šušlec je vodila skupino Šentjurčanov, ki so se imenovali kar Ekos '97. Lazar von polž, je knez kneževine, ki jo sestavljajo glavno mesto Novo mesto, večje mesto Litija in manjša kraja Gabrovka in Dole. Njegovi odposlanci pod skupnim imenom Von polž so bili osnovnošolci iz teh krajev z mentorico Jano Sinreih. Ekohorda je bila mednarodna skupina, ki so jo poleg šestih Nemcev in treh Madžark sestavljali še učenci iz osnovnih šol Litija, Šmartno pri Litiji in Planina pri Selnici, Petra Pavlica pa je bila njihova vodja. V zadnji skupini je bilo deset gimnazijcev iz Gimnazije Celje-Center, z njimi pa je bila profesorica biologije Majda Kamenšek-Gajšek.

Mladi ekologi so se prvi dan najprej namestili po šotorih in šolskih prostorih, ki jih je velikodušno ponudila OŠ Slivnica pri Celju. Zvečer so imeli spoznavni večer. V nedeljo dopoldne so odšli na Slivnico, popoldne pa so poslušali predavanje o okoliških krajih, za kar so poskrbeli člani turističnega krožka domače osnovne šole in njihova mentorica Nadja Bevc. Oblikovali in ustvarjali so tudi različne izdelke iz gline, da jih bodo spominjali na ekološki tabor '97 Gorica pri Slivnici. Od ponedeljka do petka so po skupinah s strokovnimi delavci in vodniki hodili na teren. Enkrat so s pomočjo diplomirane biologinje Tanje Podgoršek ugotavljali biološke značilnosti Slivniškega jezera in njegovih brežin. Alenka Zupančič, diplomirana inženirka kemije, jim je pomagala pri določevanju kakovostnega stanja pritokov in iztokov Slivniškega jezera. Temperatura, globina, prosojnost, vrste plasti, onesnaženost, meritve le-tega so jim dale sliko o kakovosti jezera samega. Vsaka skupina je enkrat odšla tudi na Rifnik in na samem Rifniku jim je nekaj o arheološkem najdišču povedal Tone Peter. En dan v tednu pa je skupina ostala v taboru, kjer je dežurala: poskrbela za pravočasno vstajanje, jutranjo telovadbo, red in čistočo... Skupina iz Gimnazije Celje-Center, ki so jo sestavljali dijaki drugega in tretjega letnika, pa je morala opravljati seveda njihovemu znanju primerne raziskave, ki so bile težje in na višjem nivoju.

Pri dežurnem učencu je stala tudi skrinjica pohval in pritožb, kamor so večkrat prišli listki z že znano vsebino: "zakaj moramo tako zgodaj vstajati, zakaj moramo biti že ob enajstih v posteljah, zakaj nekateri ne hodijo redno na telovadbo, zakaj se nekateri ne sezuvajo" in še mnogo zakajev, na katere je skušal potem zvečer pri zboru odgovoriti vodja tabora Aleš Vidmar. Nikoli pa se niso pritoževali nad hrano, saj so se šolske kuharice res potrudile, da od mize niso odhajali razočarani, mogoče malce premalo siti.

Kako pa so se nemški in madžarski ekologi znašli in spoznavali s slovenskimi otroki? Madžarke so tako iz Porabja in razumejo slovensko, najstarejša bo celo študirala slovenski jezik v Ljubljani, za Nemce pa je najprej poskrbela učiteljica Polona Vengušt, ki jim je prevedla delovne liste, jim razložila vsakodnevne besede, drugače pa so se naučili tudi nekaj slovenskih besed kot so:

dober dan, dober večer, jesti, piti. Pri sporazumevanju pa so jim prav prišle tudi roke in njihova angleščina. Kar pa me je pri teh štirinajstletnikih, ki so bili sicer zelo živahni, inovativni, polni energije, presenetilo, da so se zelo čudili, kako hitro so mimo njih po tako uničenih cestah švigali vozniki avtomobilov, pa tudi tovornjakov, a ni bilo nikjer policistov, da bi jih "štrafali". Povedali so, da takih razmer na cestah v Nemčiji res niso vajeni. Vendar to je že druga zgodba.

Mladi raziskovalci so hodili na teren predvsem dopoldne, popoldne pa so po učilnicah izdelovali plakate, delali analize, mikroskopirali, se o problemih pogovarjali in izpolnjevali delovne liste.

Veliko časa jim je seveda ostalo za igre z žogo, za igranje kart, za lovljenje in skrivanje, pa tudi za sklepanje novih prijateljstev. Veliko mladih ekologov se je udeležilo tudi plesnih vaj, ki so jih vodili plesni učitelji Damjan, Nataša in Irena iz plesne šole Volfi. V petih urah vaj so "naštudirali" tri plesne, s katerimi so se pokazali na zaključku ekološkega tabora v petek, 4. julija. Na tej zaključni prireditvi je vse prisotne najprej pozdravil vodja tabora Aleš Vidmar, potem pa so posamezniki predstavili celotedensko delo skupin in njihovih mentorjev. Gimnazijci so sestavili kviz za Malinovce, kot so poimenovali vse ostale mlade ekologe, ki jim baje ponoči niso dali miru. Iz grl Bioglist in izpod prstov harmonikaša Gašperja je zazvenela Biopesem. Za to, da zaključek ni bil samo poučen, ampak tudi zabaven, so z družabnimi igrami poskrbeli poslanci Lazarja von polža in njihova Jana. Dobri domači ajdovi žganci so vsem dali energijo, da so lahko z žurko nadaljevali ob tabornem ognju s kitaristom Sašijem. A kaj, ko so jih komarji preveč pikali in je kres prehitro zgorel, tako da so se morali zopet prestaviti na šolo, kjer pa je za glasbo poskrbel, predvsem od deklet oboževani plesni učitelj Damjan. Vse skupaj je trajalo do dveh zjutraj, tako kot jim je obljubil "big boss" Aleš.

V soboto, 5. julija, se je tabor končal, vsi udeleženci so prejeli še diplome iz rok direktorja Centra ekoloških dejavnosti iz Celja, Slavka Terčeta. "Spoznavamo okolje, da bi ga varovali-torej smo!" piše na diplomah in prav gotovo ga ni med mladimi ekologi, ki ni odnesel od ekološkega tabora prav nič. Že to je dovolj, da bo drugič pomislil, preden bi vrigel smet na tla, ali pa bo blago iz trgovine prinesel v papirnati vrečki in ne v plastični... Vsi so dobili tudi glasilo, za katerega so članke napisali sami. Ta jih bo spominjal na prijetno pa tudi koristno enotedensko druženje med podobno mislečimi v duhu ekologije v Gorici pri Slivnici.

Nina Gradič

Zidar Metka, s.p.

Ljubljanska 1, Šentjur,
telefon: (063) 743-472

TRGOVINA
Rosana

Trgovina ROSANA Vas vabi
v svojo prodajalno v
ŠENTJURJU, Ljubljanska
cesta 1, nasproti Alposa

V TRGOVINI ROSANA VAM OD 15. AVGUSTA DO 15. SEPTEMBRA
PNDARJAMO OB NAKUPU NAD 5.000 SIT KUPON ZA 10 %
POPUST, KI GA UVELJAVITE OB NASLEDNJEM NAKUPU ZA
KATEROKOLI VREDNOST.

OB TEJ PRILOŽNOSTI SMO ZA VAS PRIPRAVILI:

program šolskih potrebščin - od radirke do copat, seveda po najugodnejših cenah

OBLAČILA ZA VAŠEGA ŠOLARJA

trenerke od 1.600 SIT dalje
jeans hlače že za 1.750 SIT
jakne za prehodne dni 5.900 SIT
trenerke mečkanke že za 1.950 SIT

SPODNJE PERILO

ženske in moške spodnje hlače
samo 190,00 SIT
otroške spodnje hlače samo 160,00 SIT
moške in ženske trenerke
od 2.850 SIT dalje
moške srajce flanela že za 1.350 SIT

Še vedno imamo na zalogi veliko izbiro oblačil
za poletne dni, kakor že tudi pestro izbiro
oblačil za jesenski čas.

delovni čas:

vsak dan 8⁰⁰ - 19⁰⁰
sob 8⁰⁰ - 12³⁰

*V trgovini ROSANA vas
z veseljem pričakujemo!*

Ljubečna Celje d.d.

Prodajalna

KLINKER

Ljubečna, Kocbekova 30

Vam nudimo:

- "klinker" keramiko
- rustikalno keramiko "COTTO"
- granitogrese
- drugo talno in stensko keramiko

Poleg tega pa še gradbene izdelke:

- * "KLINKER" fasadno opeko
- * "KLINKER" betonske zidakke
- * elemente montažnih plošč
- * montažne dimnike

UGODNOST:

**Možnost dostave
z razkladanjem!**

063/461-270

**BANKA CELJE V POLETJE Z UGODNO PONUDBO
POTROŠNIŠKIH POSOJIL**

Greste na počitnice? Potrebujete gotovino? Kupujete avto?

Banka Celje Vam za izpolnitev Vaših želja nudi ugodna
posojila.

Za sanjske počitnice potrebujete samo predračun turistične
agencije, v Banki Celje pa Vam nudimo **namensko posojilo
že od T + 7% dalje**. Kratkoročna posojila so Vam na voljo za
obdobje od 3 mesecev do 1 leta.

Najem gotovinskega posojila je veliko ugodnejši, saj Vam je
na voljo **posojilo že od T + 8% dalje, nižji pa so tudi stroški
odobritve posojila**. Gotovinsko posojilo lahko najamete za
obdobje od 3 mesecev do 5 let.

Če ste se v poletnih mesecih odločili za nakup avtomobila, je
nižja obrestna mera kot nalašč za Vas. Posojilo dobite že po
obrestni meri T + 9,5%.

Ponudba posojil velja za komitente banke in nekomitente.

Vse podrobnejše informacije so Vam na voljo v enotah Banke
Celje.

So stvari, ki jih lahko ponudi le dobra banka.

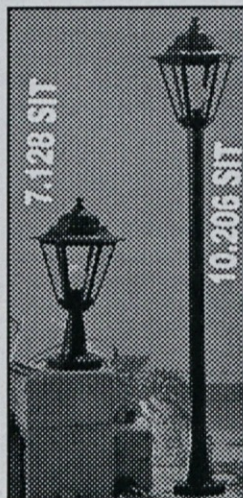
banka celje

V varnem zavetju tradicije

Elektro BUM

Trgovina z elektro materialom
Tel.: 063 743 316, 0609 611 603

V TRŽNICI ŠENTJUR

**AKCIJA MESECA
AVGUSTA
10% GOTOVINSKI
POPUST ZA
SVETILA!**

**NOVO - NOVO
SESTAVLJIVE ZUNANJE
SVETILKE**

Srečanje mladih talentov na Griču

Tekmovalna srečanja muzikantov so očitno še vedno pravi magnet tako za nastopajoče kot za poslušalce: prvih se je v nedeljo, 20. julija, zbralo preko 40, drugih pa kar več kot 1000. Mislim da je Lizika Golež posekala dolgogorske gasilce in si lahko lasti najbolj množično prireditev v vsej občini. Že avtomobilov je bilo kot smeti in so bili razmetani po vseh okoliških travnikih, na nič kaj primernem dvorišču Bifeja pa je

vladala naravnost prava gneča. Kljub gneči in kljub temu, da sem prišel precej pozno, takole kakšne pol ure pred koncem tekmovalnega programa, so me organizatorji kaj kmalu opazili, gospa Goleževa si je celo osebno vzela čas, da me je pozdravila - kar je bil seveda zadosten razlog za prijeten občutek pomembnosti - in me pogostili s pijačo in jedačo. Čeprav se podarjenemu konju baje ne gleda na zobe, bom le rekel, da je bilo pivo iz Laškega in ga ni treba posebej hvaliti, naša nacionalna veselična jed - čevapčiči pa takšni, kot smo jih navajeni na vseh naših veselnicah - komajda užitni. Vse drugo pa je bilo na zavidljivi ravni. Tone Gaberšek iz šmarskega radija je pridno predstavljal nastopajoče, ti pa so igrali in se veselili nad svojimi uspehi še bolj kot poslušalci. Za pogrnjeno mizo ob odru so g. Špur, Medvedka (tako se po domače reče gospe Medvedovi iz Dolge Gore) in gospa Dosedlova pridno sproti pisali in delili priznanja, pri dveh sosednjih mizah pa sta strokovna komisija in komisija poslušalcev enako pridno beležili dobre in slabe točke nastopajočim. Imel sem čast poslušati ponkovški trio "Mrk", "Šentviške fante" (čeprav sta bili med njimi tudi dve dekleti) ter še nekaj tujih ansamblov, katerih imena sem sproti pozabil. Zapomnil sem si le še "Mlade frajle" iz Laškega in to ne zaradi njihovega bleščečega nastopa, temveč bolj zaradi hudo kratkih krilc. In že je bilo uradnega dela konec. Na oder so se ročno spravili Ekarti in pričeli nažigati svoje viže a la Avsenik. Njihov humorist, no morda je bil tudi njihov vodja, je uspešno duhovičil in pripovedoval šale, nekaj je bilo res takšnih z brado, a jih je znal tako učinkovito povedati, da smo mu jih oprostili. Imeli so tudi dve pevki, ki sta lepo prepevali in še lepše metali svoje dolge lase sem ter tja, migali intenzivno in bili kar seksi.

V skupini posameznikov do 12 let, nastopilo je 17 mladih talentov, je bila skoraj polovica nastopajočih iz domačih logov. Prvo mesto si je izborila neka Indira Simunič, druga pa je že bila naša znana mlada pevka Maja Slatinšek. V skupini

posameznikov nad 12 let, nastopilo je 13 mladih umetnikov in umetnic, sta prvo mesto odnesli v Rogaško dvojčici Vlasta in Vesna Kidrič. Kako sta nastopili, ne vem, opazil pa sem, da sta bili še v krajših krilih kot frajle iz Laškega. Ker sta bila v strokovni komisiji kar dva mačota, sem pomislil, da k uspešnosti nastopa nekoliko pomagajo tudi iz kratkih kril štrleče dolge noge. Drugo mesto je osvojil Aleš Bukovšek s Kalobja, tretji pa sta bili domačinki Suzana in Hermina Matjašič. Med skupinami so spet triumfirali domači. Triu Mrk s Ponikve so strokovnjaki prisodili prvo mesto - bili so menda tudi edini ansambel, ki se je odrekel narodnozabavnemu žanru. Nanje niso pozabili tudi gledalci, ki so jim v skupni razvrstitvi vseh nastopajočih prisodili 3. mesto. Gledalci so prvo mesto prisodili ansamblu Grom (ki ga strokovnjaki sploh niso opazili), drugo mesto pa spet domačinkama Suzani in Hermini Matjašič. Vsi najboljši so dobili tudi darila. Ker so bila vsa steklena, jih je gotovo prispeval glavni sponzor Rogaški vrelci d.o.o.

Ali so potem rajali do jutra, ne vem. Nekateri gotovo, kar precej pa se jih je koj po razglasitvi dvignilo in se začelo razhajati. Da grejo krmit živino, so rekli.

Otvoritev, ki ni zakonita

Nedelja, 20. julija, je bila praznična tudi na Slivnici: pripravili so svečano otvoritev travnatega igrišča (travo so sicer že posejali, a do otvoritve očitno ni uspela zrasti). Kot se za takšno priliko spodobi, so na novem igrišču odigrali turnir v malem nogometu. Zmagali so žogobrcarji iz Tratne pred Slivnico in Grič boysi. Ekipa Voduc in gasilcev pa sta pristali na dnu lestvice. Za pravimi nogometaši so se zapodili na igrišče otročaji, odrasli pa so se lepo preselili za mize in se v miru božjem okrepcali z golažem (ki je sicer bil namenjen kolesarjem eno nedeljo prej, a

jim ga mokro nebo ni privoščilo) in tekočimi zadevami. Na odru je veselo igral domači ansambel. Med "umetniki" je bil še najbolj izrazit trobentar gospod Leskovšek, predvsem zaradi stila - in lepo izbočenega trebuha. Skratka, bilo je veselo, kot da nihče ne bi vedel, da so občinski inšpektorji že napisali odločbe, s katerimi zahtevajo, da Slivničani porušijo ograjo okrog novega igrišča in iz igrišča spet napravijo travnik, na katerem bo Lesjakov Stanč, ki je sicer slivniški mladeži podaril zemljišče, spet moral pasti svoje konjičke. Gospod slivniški župan Zoran se je sicer pridušil, da bo šel do Ljubljane, če bo treba braniti pravico slivniških otrok do igrišča, toda če je zakon res zakon in če igrišče resnično

grozno ogroža gospo Tinčko, ki ne more več nemoteno zreti v modro slivniško nebo, bodo na Slivnici čez čas spet imeli otvoritev - Stančevega pašnika!

Vrhunski nogomet v Šentjurju

Nedelja, 27. julija, je pomenila polno mobilizacijo šentjurskih poletnih moči: v Dobju 1000 ljubiteljev glasbe, na Planini 3000 vernikov na novi maši, na nogometnem igrišču pa v zgodovini slovenskega nogometa najslavnejši klub - Olimpija iz Ljubljane.

Na tribunah se je zbralo okrog 600 več ali manj stalnih ljubiteljev nogometa - očitno za druge Šentjurčane tudi ime Olimpija ne pomeni prav mnogo. Bilo pa je zato več policistov in varnostnikov; sosed mi je prišepnil, da jih je vsaj deset. Igra je bila sila dolgočasna, Olimpijci pa so seveda zmagali kar mimogrede. Še najbolj opazna je bila skupinica Olimpijinih navijačev, ki so jih budno motrila očesa postave. Razmerje je bilo takole 1 : 1, to je en policist na enega navijača (domačih navijačev namreč ne štejem, ker so bili, tako kot vedno, zelo pridni in komajda opazni), kar pa za profesionalne "green dragons" sploh ni bila ovira, da ne bi odigrali svoje predstave in demonstrirali vso bedo navijaštva in posredno tudi nogometa samega. So bili pijani, drogirani, malce debilni ali pa kar vse skupaj po malem? Hvala bogu, da se naši žogobrcarji niso kvalificirali v 1. ligo!

Po tekmi me je bivši predsednik kluba povabil na ogled novega (še nelegalnega) bifeja, ki naj bi vdihnil šentjurskim nogometšem malo več poleta s pomočjo "nemških orlov". Ni kaj, bife je lep, žene nogometnih funkcionarjev za šankom urne, kar pomeni, da se sosedu Baku, ki ga Občina že več kot eno leto neuspešno meče iz lokala, ne piše briljantna gostinska kariera.

Mimogrede sem poškilil še na bazen, ki naj bi ga tako ali drugače oživili ob pravkar opisani gostinski ponudbi. Kljub temu, da je koledar kazal 27. julij, termometer ob 20. uri pa še vedno 25 stopinj, je bil vzorno suh, kar prav lahko pomeni, da bo takšen tudi ostal do konca poletja. V kakšni malo bolj občutljivi občini bi takle bazenček s spremljajočimi peripetijami veljal župana tudi glave - ali pa vsaj stolčka!

Na Slivniškem jezeru

Še pred dvema letoma je "Kozjanskemu morju" grozilo, da ga bodo zapackali številni obiskovalci, zdaj pa se je naenkrat vse skupaj ustavilo. Slivniško jezero je zaživelo v simpatičnem spokojnem utripu narave. Slednje seveda lastnikom obrežja in pa tudi občinski oblasti ni posebno všeč, saj romantika ne da kaj prida cvenka, vse bolj redki obiskovalci pa so navdušeni. Ribiči sicer še vedno bentijo, da v jezeru ni rib, biologi pravijo, da jezero umira, vendar tako od daleč ni videti niti prvega niti slednjega. Velike zaplate vodnega oreščka, ki se nezadržno širijo po jezerski gladini pa le kažejo, da je nekaj norobe. Občinski svet je sicer ustanovil projektni svet, ki naj bi poskrbel za jezero, toda na jezeru se še nič ne pozna. Projektni svet je gotovo na dopustu na Jadranu.

Ponedeljek, 2. avgusta, je bil vroč poletni dan. V senci košatih vrb pred Ribiškim domom sta vedrila dva parčka, mlada mamica je budno pazila na svojega malčka, ki je silil v vodo, v vodi pa nikogar. Na drugi strani, na "Kodričevem obrežju", ki je na oko najlepše, se sonči mlada gospa. Zdi se, da je vsaj zgoraj brez, če

že ni gola. Ne, njenega miru mi ne kaže motiti. Pred nosom zagledam mladenko v bikinkah, ki se očarljivo lenobno razdaja sončnim žarkom. Poskusiti ni greh! "Gospa, ali lahko naredim posnetek jezera z vami v ospredju?" Prvi hip je nekoliko

presenečena in ko sem že pričakoval, da me bo po nakrajšem postopku odslovila, me je presenetila z obotavljivim "zakaj pa ne!" Katja Jazbec iz Šentjurja je povedala, da ji nekaj miru včasih čisto prav pride, da je voda sicer zelo topla toda nič kaj čista. Tiste vodne alge pa so prav zoprne.

Tudi sam sem se vrgel v vodo. Blizu 30 stopinj je imela. Le zakaj se ljudje ne kopajo? Ker je pač kopanje v Slivniškem jezeru prepovedano, tako vsaj piše na tabli.

Pri gospodu Dragu Radovanoviču v bifeju v Ribiškem domu sem popil kokakolo. "Ob nedeljah še imamo nekaj gostov, ob delavnikih pa je skoraj prazno. Vreme je pa letos sploh obupno in ne vem, kako bom zvozil. Poskušali smo z različnimi prireditvami, junija smo na primer izbirali miss Slivniškega jezera, nekajkrat nam je igral ansambel Hot line, pa ni šlo. Tudi Jezerska kraljica nam je ušla. Pri nas ni v enem letu uspela dobiti dovoljenja za plovbo, na Šmartinskem jezeru pa ji ga je občina uredila v nekaj dneh. Tudi z lastninjenjem nimamo prave sreče. Morda bi se potem le kam premaknilo."

Kaj pa vaša gostinska ponudba?

"Za gostišče nimamo pogojev, vedno pa smo pripravljeni gostom postreči s pijačami in z našimi specialitetami z žara. Zlasti zlatovščice, ki jih dobivamo iz Bohinja, znamo odlično pripraviti."

Bazen

Končno so ga le odpri, v soboto 2. avgusta! Pohitel sem v športni park v upanju, da se tam vendarle dogaja nekaj poletnega, počitniškega. Pa sem odšel z dolgim nosom. Le peščica otrok, ki je prešerno skakala v komaj 22 stopinj toplo (mrzlo) vodo mi ni dalo prav nobene inspiracije. Vse drugo, kar sodi k solidni bazenski ponudbi je bilo na ravni lanskoletnega dolgočasja. Kar po hitrem postopku sem pričel zapuščati prizorišče, vsekakor še preden mi je uspela simpatična gospodična pri vhodu prodati vstopnico. Na tabli je pisalo, da hoče imeti za celodnevno kopanje kar 500 SIT, koliko pa stane čips, ki ga je imela na mizi in je predstavljal verjetno bazensko gostinsko ponudbo, brez očal

s cenika nisem uspel razbrati. "Bi lahko govoril z gospodom Vidmarjem?" "Da, seveda, v pisarni je". Pa ga ni bilo. Našel pa sem ga tam teden dni kasneje.

G. Vidmar je iz Celja in je (ali bo) finačni direktor NK Šentjur: "Bazen bo delal ves ta mesec in verjetno še tudi v septembru. Odvisno je od vremena. Z Občino smo se uspeli dogovoriti, da

bodo pokrili stroške, ki bodo presegali izkupiček od vstopnine. Za zdaj posebnega navala ni, takole okrog 40 kopalcev je dnevno, morda. Bife še ne dela oziroma dela interno za zaposlene in klub. Objekt še nima uporabnega dovoljenja in zato tudi koncesijske pogodbe še nismo podpisali. Upam, da bomo zadeve do konca leta uredili"

Kako je s košnjo mestnih zelenic? Slišal sem, da to dejavnost opravljate "na črno"? Tudi z Bakom menda še niste na čistem?

"Ne, sploh ni res. NK Šentjur ima registracijo in dovoljenje za to dejavnost. Zakaj pa se zadeve z Bakom ne uredijo, boste morali zvedeti pri lastniku objekta, na Občini."

25 let malega nogometa v Gorici pri Slivnici

V nedeljo, 29. junija, sta TVD Partizan in KS Gorica pri Slivnici organizirala športno srečanje. Na njem so se zbrali nogometaši in tudi ostali ljubitelji športa, ki so v 25 letih, kar lahko govorimo o organiziranih začetkih malega nogometa, sodelovali in igrali v kateri izmed ekip.

Ekipa Gorica pri Slivnici 1972-1980, Generacija Bukovje, Tratna, Gorica pri Slivnici 1980-1985, Gorica pri Slivnici 1990-1997 in Grič boysi so se zbrale ob 15. uri na travnatem igrišču za kulturnim domom, da so se bolj za hec kot za res pomerile med sabo in obudile spomine na "stare čase". Poleg igrišča za nogomet je bilo urejeno tudi igrišče za odbojko, da družinskim članom in predvsem spremljevalkam in prijateljicam, ki jim je navadno usojeno le dolgočasno in nekoristno opazovanje svojih izbrancev in prijateljev, ni bilo dolgčas. Tako so predstavnice nežnejšega spola, med katere so se pomešali tudi moški, ustanovile ekipe Bukovje, Slivnica, Planinci, Sponzorji in Asice. Med temi so zmagala dekleta iz ekipe Slivnica.

30 tekmovalcev se je pomerilo tudi v streljanju enajstmetrovk, kjer sta zmagala med ženskami Zvonka Vodeb, moške pa je ugnal komaj desetletni Damjan Tržan.

Po besedah g. Žafrana je srečanje uspelo in prav gotovo ne bodo čakali spet 25 let, da se ponovno srečajo ter še malce pobrcajo žogo.

Oglasil sem se tudi pri Baku. Njegov bife je poletno prijaznejši od nogometnega, a kljub temu prazen. "Ne bi se rad z nikomer prepiral, vseeno pa sem šel k županu in mu povedal, naj se Občina ne igra z menoj. V te objekte sem veliko vložil, imam pogodbo in se ne mislim pustiti kar tako odpraviti. Zadevo bo seveda reševalo sodišče. Zaenkrat ne želim reči nič več."

Četrtek, 14. avgusta, je bil vroč popoldan, voda kristalno čista, primerno topla, okolica bazena urejena. Tudi sanitarije so bile OK. Urejeni sta bili dve zasilni kabini za preoblečenje, obleko pa sem moral vzeti s seboj na bazen. Večina kopalcev je prišla že kar kopalno oblečena, ali pa so se uredili ob bazenu. Pred vstopom v bazen se je oprhal en sam kopalcev, vsi drugi so se spretno izognili tudi tuširanju nog. Na območje bazena so prišli praviloma obuti. Kopalni mojster, ki je za edino postavljeno mizo s svojo družbo igral karte, menda ni zato na bazenu, da bi težil. Vrata bifeja so bila odprta, bife pa prazen in o gostinski ponudbi ni bilo ne duha ne sluha. Naštel sem 27 rosno mladih kopalcev. Izven vode takorekoč ni bilo življenja in nič ni kazalo na "kšeft".

Gasilska kultura tudi v Šentjurju

Zadnji so bili na vrsti šentjurski gasilci. Zvečer na dan Marijinega vnebovzeta so v športni dvorani pripravili srečanje narodno zabavnih ansamblov in nastop domače godbe na pihala s 6 mažoretkami. Med nastopajočimi je bilo kar nekaj ansamblov, ki smo jih videli in slišali že v Dobju in na Ponikvi, približno taka je bila tudi raven glasbe. No, morda le za odtenek boljša. Toda v dvorano v Hruševcah je prišlo le okrog 200 ljubiteljev domače glasbe, pa še ti niso kazali posebnega vzhičenja nad nastopajočimi. Zdi se, da jih je le pevka prvonastopajočega ansambla Celeia iz Celja nekoliko predrnila. Tudi Tone Vrabl iz celjskega radia ni imel ravno uspešnega večera, humorista Marjan in Ferdo iz Laškega pa sta sploh bila "iz naftalina. Skratka, nič kaj posrečen večer, ki bo šentjurskim gasilcem verjetno navrgel tudi nekaj izgube.

Veselica na Kalobju

Je že tako, da mora imeti vsako gasilsko društvo, ki kaj da nase, vsaj eno spodobno veselico. Tudi na Kalobju so jo imeli, in kar z dobrim razlogom.

Šolsko igrišče je povsem oživelo, pravzaprav so ga napolnili z lesenimi klopmi, ob rob postavili improviziran šank in v kot veliko vojaško zadevo, v kateri so kuhali golaž. Bojda je bil kar dober, čeprav je kuhalna mašinerija izgledala bolj kot razstavljena lokomotiva. Igrali so Florjančani in kakšnih posebnih besed si skoraj niso zaslužili. Narodno zabavni del bi še kar bil, še posebej potem, ko so Pušniki razživel dogajanje. Popevke pa....kot bi vsaj pet let ne poslušali radia. Vreme je ustreglo molitvam in zdržalo. Na koncu so si vsi oddahnili, gasilci pa še najbolj. Prostovoljno ali ne, za njimi je.

N.G.

S taborenja na Resevni

V zadnjem šolskem letu so s svojim delovanjem v Šentjurju poleg skavtov začeli tudi taborniki. Otroci so se med tem časom naučili marsikatero spretnost in pridobili veliko znanja glede preživetja in nasploh življenja v sožitju z naravo.

Od 16. do 20. julija je Rod Divjega petelina organiziral tudi tabor na Resevni, kjer so bili otroci s taborniško zaprisego sprejeti v veliko taborniško organizacijo in hkrati prišli v bližji stik z naravo in tako lahko preiskusili svoje znanje in sposobnosti.

Zbrali smo se v sredo zjutraj na šolskem dvorišču in skupaj odšli proti Resevni. Tabor naj bi prvotno postavili na jasi, a smo se zaradi napovedanega slabega vremena namestili v Koči na Resevni in postavili samo mini tabor ob koči. Starejši Jelenčki so po navodilih starešine tabora Gorazda Andrejška sami postavili šotore, medtem ko so mlajše Mravljice naredili ograjo in vhod v tabor. Čas večerje je bil kmalu tu in po taborniški šegi smo se na žvižg piščalke vsi strumno postavili v zbor, prešteli, umili roke in zdrveli v jedilnico. Po večerji smo svečano vsak s svojo svečko prižgali taborni ogenj, ki ni smel ugasniti ves čas taborenja. Naučili smo se tudi taborniško himno, ki smo jo kasneje peli vsako jutro ob dviganju zastave

in zvečer ob spuščanju. Ob spremljavi Davorja na harmoniki smo nato zapeli še marsikatero veselo pesmico in se prav dobro zabavali. Pred spanjem smo obiskali še stolp, na katerega smo se povzpeli čisto vsi in premagali svoj strah pred višino. V mini taboru so spali samo tisti, ki so se najbolj izkazali čez dan. Te je skupaj z dežurnim vodnikom doletela tudi čast nočne straže, ki se je menjavala vsaki dve uri in pazila na taborni ogenj in zastavo. Stražarji so zelo vestno in pogumno opravili svojo dolžnost, dolčas pa jim vsekakor ni bilo, saj je v gozdu polno senc in šumov, ki se zdijo v nočni tišini še glasnejši in bolj nenavadni.

Dnevi niso bili najbolj sončni, a smo jih kljub temu zapolnili z aktivnostmi. Ob dopoldnevih so se mladi taborniki učili o lokostrelstvu in izvedli tudi manjše tekmovanje med vodom Jelenčkov in Mravljic, poskušali signalizirati z zastavicami, postavljali bivake in se učili uporabljati šotorsko krilo, kompas, karte, pod vodstvom Renate Kolar pa so izvedli tudi najnujnejše o prvi pomoči. Posebno pozorni smo bili vsi skupaj tudi na klope, zato smo se večkrat na dan temeljito pregledali. Renata je v času taborenja skrbela tudi za vse druge zdravstvene probleme tabornikov.

V popoldanskem času so otroci risali, iskali zaklad s pomočjo karte, sami pripravili zelo pristrčen in zabaven kulturni večer, plesali, potapljali ladjice in se radi udeleževali tudi

drugih družabnih iger. Ugotovili smo, da naši mladi taborniki zelo radi pripovedujejo šale, pri čemer smo se najbolj nasmejali tistim, ki jih je neumorno pripovedoval 6-letni Aljaž.

Pohvaliti moramo tudi dežurne tabornike, ki so vsak dan pridno pomagali kuharju Alojzu Jazbecu v kuhinji tudi pri najbolj nevšečnih opravilih, kot je lupljenje krompirja in pomivanje posode.

Krona taborenja je bil seveda večer, ko so otroci izrekli taborniško zaprisego, na katerega so bili povabljeni tudi starši. Vodnici Karmen Artnak in Barbara Gazvoda sta postrojili vsaka svoj vod pred zastavo, vodja tabora Janez Kukovič pa je nagovoril starše in otroke, ki so nato za njim glasno ponavljali zaprisego. Vsak je prejel tudi rutico in kapico, ki so jih nato ponosno nosili od jutra do večera. Večer je zaključil gost Andrej Šifrer, ki je novopečene tabornike pošteno razmikal.

S taborenja na Resevni smo se vrnili vsi zdravi in zadovoljni. Veselimo se že naših novih druženj, na katera ste pristrčno vabljeni vsi, ki imate radi naravo, se radi smejite in požete, ki bi se radi naučili skrivne Morsejeve abecede in se nam vsekakor pridružili na naslednjem taborenju.

Taborniški pozdrav: Srečno.

Barbara Gazvoda

Peca, Kralj Matjaž in še kaj

Od 20. julija do 3. avgusta je na Koprivni pri Črni na Koroškem taborilo 65 planincev iz Planinskega društva Slivnica. Pridružili so se jim še planinci iz Ljubnega, Luč in Solčave. Prvega tedna so se udeležili sedmošolci in starejši, druga izmena pa je bila namenjena mlajšim planincem.

Povzpeli so se na Olševo, Peco, da so osvojili pa Topico, so se podali celo v Avstrijo, za kar na srečo niso potrebovali potnih listov in je zadostoval le spisek udeležencev. Ko so sestopili s Pece, so se oglasili še pri Kralju Matjažu in ugotovili, da se mu brada še ni dovoljkrat ovila okoli mize, da bi se prebudil.

Tabor ni bil samo planinski, mladi planinci so si v Koprivni ogledali cerkev sv. Ane in v njej kip črne Marije, obiskali so rudnik svinca in cinka v Mežici, vse pa so zanimali tudi žage, mlini in stare kovačnice, ki jih na tem območju ni malo. Predstavnik lovske družine iz črne na Koroškem jim je predaval

o živalih in njihovih navadah v okolici Črne, člani Alpinističnega odseka Tržič so jim pokazali diapozitive o lepotah gora, sami pa so se lahko preizkusili v plezanju v plezalnem vrtcu v Topli. V drugi izmeni so jih obiskali tudi Edi Peperko, Anton Ratej, predsednik športne zveze šentjur, Roman

Ponepšek, predstavnik mladinske komisije PZS.

V prostem času so mladi planinci izdelovali herbarije planinskega cvetja, pisali so

dnevnik planinskih izletov, risali, vsi njihovi vtisi in risbice bodo objavljeni v brošuri Taborni miš maš, udeleževali so se športnih prireditev, peli ob tabornem ognju, se enkrat kopali na letnem bazenu v Ravnah, mlajši planinci so izbrali celo miss in mistra tabora. Vsem v taboru je včasih ponagajalo slabo vreme, a ta ni mogel do živega ne veselim planincem ne njihovim šotorom.

Vsi so bili nad Koprivno navdušeni in tudi zelo zadovoljni z domačini, saj so jim ti veliko pomagali. Tudi poškodoval se ni nihče huje, razen tega, da so novi planinski čevlji nekaterim pustili žulje na nogah. Tako so z dobro voljo in seveda s pomočjo organizatorjev po besedah Vinka Tomšeta realizirali skoraj ves zastavljeni program, kar jim ga ni pokvarilo vreme, in prav gotovo na Koprivni niso bili zadnjič.

Nina Gradič

Nova maša na Planini

Čeprav je vsaka nova maša velik dogodek za kraj, od koder izhaja novomašnik, sem za posvetitev Rudija Tisla iz Golobinjeka zvedel čisto slučajno. Kar pri priči sem zavil k Tisljevim in sem imel kaj videti. Moram priznati, da mi je bilo nelagodno, ker sem takole nepovabljen vdrl na slavlje, toda množica znanih obrazov in prijazen sprejem pri slavljenju sta bili spodbudni.

Začel sem v "štabnem šotoru" pri ceremonierju. Plahuta Franc iz Pilštanja, bivši sošolec novomašnika Rudija, je imel vse niti trdno

v rokah in si je prav zato lahko vzel nekaj trenutkov tudi zame: "Slavlje se je pričelo že v soboto popoldne. V Dobju je novomašnika pričakala kočija z vpreženimi konji in ga v spremstvu družic in drugov pripeljala do Gračnice. Tu so se mu na štirih velikih vozovih pridružili skavti iz Trsta, ki so sicer taborili v Šentvidu, in množica domačih mladincev - strežnikov. Slovesnost se je nadaljevala s pozdravno dobrodošlico pred župno cerkvijo Sv. Marjete ter nato s posebnim programom v cerkvi, kjer so svojega novomašnika starši obdarili z mašnim plaščem, brat s kelihom, sestre pa z albo. Po kratki pogostitvi pred cerkvijo se je vsa družba preselila na novomašnikov dom v Golobinjek. Po slovesnem sprejemu na domu je sledila večerja v širšem krogu sorodnikov (okrog 100 povabljenih).

Nedeljsko slavlje se je pričelo s slovesom od doma, od staršev in z blagoslovom staršev. Slovo so spremljali šentviški pevci z "Oj hišica očetova, Bog živi te!"

Slovesna nova maša je bila na trgu pred cerkvijo in ji je prisostvovalo okrog 3000 vernikov. Pridigar je bil konjiški arhidijakon Pajk, ki je tudi doma s Planine."

Popoldne ob 16. uri se je slovesnost odvijala pod okrašenim kozolcem na Tislovi domačiji, povečanem z velikim šotorom. Na vzvišenem prostoru je pred razpelom med arhidijakonom Pajkom in očetom Pavlom sedel novomašnik Rudi, pod okrašenim kozolcem in priključenim šotorom pa se je posedlo 410 vabljenih gostov. Poleg sorodnikov, skavtov in sošolcev je bila tu zbrana takorekoč vsa Planina. Na odru z ozvočenjem je tekel program. Po ceremonierjevem razporedu so si sledili govorniki, pevski nastopi, recitacije, skeči.

Kako organizirate postrežbo za takšno množico?

"Oh, že gre. Ljudje radi pomagajo. Največje breme je seveda na sorodnikih. Kuhamo v Tajfunu, kuhinjo vodi gospod Jože Oset iz Šibenika, njemu pomaga 7 kuharic, potem je tu še 10 članska ekipa za pomivanje posode, za postrežbo skrbi 56 planinskih mladenk in mladeničev itd. Jedilnik je več ali manj klasičen: obloženi kruhki za predjed, juha, prikuha, tri vrste mesa in različna peciva. Gre seveda za precejšnje količine, zdi se mi, da so Tisljevi zaklali pet prašičev in eno govedo. Pecivo so prispevale bližnje in daljne domačije. Seveda pa s to pogostitvijo še ni konec dogajanj. Jutri zvečer ob 19. uri bo imel novomašnik v farni cerkvi večernice, sledila bo večerja v ožjem krogu s sorodniki in tistimi, ki so pomagali pri organizaciji slavlja. Okrog polnoči bo vsega konec. V torek odhaja gospod Rudi v Rim, kjer je študiral tri leta. Na izlet pelje svoje mlade sodelavce."

Prav rad bi se pogovoril tudi z novomašnikom Rudijem, toda, žal, za klepet ob vsem tem direndaju ni bilo časa (morda tudi ne volje?), ne v nedeljo in ne v ponedeljek. Pa morda kdaj drugič!

F.K.

Hortenzije so njen ponos

"Pridite poslikat hortenzije!", me je povabil Bolhatov Franc. Potem ko sva spila v Abramovi gostilni špricar, sva pognala bicikle proti Brglezovi domačiji v Turnem.

Res je bilo kaj videti: hiša 74 letne Terezije je bila resnično ujeta v košate grme hortenzij. Nekaj je bilo modrih, nekaj rozastih. Ampak gospa Terezija, čeprav hudo ponosna na ta okras hiše, ni hotela pred fotoaparatom. "Ko bi jih imela 30, bi se že slikala, star človek pa ni za na fotografijo", se je branila. Pa je med hortenzije sedel kar Franc.

ŽALUJKA d.o.o.

Dramlje

podjetje za pogrebne storitve

ko ugasne življenje:

pogrebna oprema in material, prevozi,
urejanje in postavitve mrliške sobe, cvetni
aranžmaji in sveče (dostava na dom),
organizacija pogrebov, urejanje
dokumentacije, posredovanje osmrtnic,
zabval,
izkopi, urejanje grobov

24 ur na dan:

063/798-332 in
0609/638-194

Kaj nam nudijo naši gostinci?

Tokrat smo za vas prekusili naše prvokategornike, gostišča, ki naj bi bila "špica" naše gostinske ponudbe. Pod drobnogled smo vzeli (po abecednem redu) Gostilno Bohorč, Hotel Alpos, Montparis in Urbančka. Nikogar nismo vprašali za dovoljenje, nikomur nismo povedali, zakaj gre. Naša tričlanska ekipa (iz previdnosti bomo zamolčali njihova imena) je svoje "žrtve" obiskala popoldne v sredini tedna, ko ni gneče, in si je pustila postreči. Medtem ko so fantje in dekle čakali na natakarka in med samim kosilom, so seveda napeli ušesa in dali oči na pečlje. Ničesar, kar je bilo napisano na vprašalniku, jim ni smelo uiti. Naročilo je bilo povsod enako: enkrat hišna specialiteta, en koktajl po nasvetu natakarka, sladica in kokakola. Vsi so seveda poskusili vse in vse, kar so okusili, videli ali slišali, so si vestno zapisali. Ocene so bile opisne in številčne; takšne kot v šoli, od odlične (5) do nezadostne (1). Ocenjevali so: zunanji vtis, notranjost gostišča, sanitarije, postrežbo, kakovost hrane oziroma pijače, ceno, možnost zabave.

Vrstni red "žrtve" je določil žreb, vse skupaj pa se je zgodilo v sredo in četrtek, 5. in 6. avgusta.

Gostišče Bohorč

Naša prva postaja je bilo Gostišče Bohorč. Od tokrat predstavljenih gostišč ima v Šentjurju najdaljšo tradicijo in ga na poti skozi Šentjur težko zgrešite. V zadnjih letih so gostišče prenovili, razširili, skratka ga precej polepšali, posebna pridobitev pa je zelo lepo urejen zimski vrt.

Naša ekipa je na mesto prispela okoli 12:30, kjer smo na dokaj prostornem parkirišču z lahkoto parkirali. Gostov ob tem času ni bilo in morda nas tudi zato niso takoj opazili. Natakarka je prišla do naše mize po štirih minutah in pol. V tem času smo mi napeli oči, ušesa in nosove.

Gostišče Bohorč je prostorno, z več separeji in ločenimi prostori za kadilce in nekadilce. Temperatura v lokalu je bila prijetna, zrak pa

svež, sicer pa ta dan neke pretirane vročine ni bilo. Medtem, ko smo ob lepo urejenih in s svežimi šopki okrašenih modro - vijoličnih

mizah čakali na natakarko, so nas zabavale narodno-zabavne melodije. Pozdravil nas je tudi g. Bohorč in dejal, da bomo prav kmalu postreženi.

Naše naročilo je bilo povsod enako. Posebne hišne specialitete nam pri Bohorču niso znali ponuditi, a smo se le nekako dogovorili in dobili teležji zrezek s sirom, gobicami in pomfrijem. Naš preiskuševalec je pohvalil kuhinjo, le malce nestrpen je že bil, saj je preteklo dobrih 35 minut od naročila do postrežbe. Zrezek, ki je bil pripravljen v gobovi omaki, je bil velik in prekrit s sirom ter okrašen s pomarančo in peteršiljem. Krompir je bil sveže pečen in nemasten. Celotna porcija je bila dovolj velika, da bi nasitila vsakega lakotnika. Cena: 1.350 SIT. Zmerna.

Za sladico smo naročili sadno kupo Bohorč, katero vam še posebej priporočamo, saj vsebuje veliko sveže smetane, sadja in 3 kepice sladoleda, pa še draga ni (320 SIT). Koktajlov pri Bohorču ne mešajo.

Najbolj pa se vam pri Bohorču splača naročiti Coca colo. Le-ta je med najcenejšimi (140 SIT), pa še krepko čez mero je dobiš.

Med čakanjem na hrano smo diskretno pokukali še v sanitarije in na vrt.

Če ste pri Bohorču, pa morate na WC, ni potrebe, da zadržujete do doma. Tudi mila in papirja ne rabite s sabo. Sanitarije so na novo opremljene in funkcionalno urejene, ventilator je delal in tudi dišalo je zelo lepo. Le tla niso bila najbolj čista. Po tleh je bilo tudi nekaj potrganega papirja. Kot pri vseh ostalih gostiščih, smo tudi tu pogrešili vrečke za vložke.

Zaradi na novo prizidanega zimskega vrta se je prostornost odprtega vrta precej zmanjšala, tako, da je zunaj prostora le še za tri mize. Lahko pa se tu, v obilju zelenja, osvežite s kakšno pijačo ali sladoledom.

Končna ocena Gostišča Bohorč je pozitivna. Za malo denarja se lahko v urejenih prostorih dobro okrepite. Posebej je primerno za vsakodnevna kosila, morda nekoliko manj za slovesne večerje in kaj podobnega. Ocena: 4.

Gostišče Montparis

Kadar imate malo več časa, ki bi ga radi preživeli ob dobri jedi in v malce bolj stilnem, romantičnem okolju in hkrati niste omejeni glede lastnega prevoza, si vsekakor privoščite "izlet" do slabe pol ure iz centra Šentjurja oddaljenega gostišča Montparis na Planini. Za parkirni prostor naj vas nikar ne skrbi, vsekakor pa si pred vstopom v gostišče vzemite trenutek časa (kot smo si ga po urednikovem naročilu tudi mi) in si oglejte z bogatim in zelo lepim cvetjem obdano pročelje.

Takoj, ko smo stopili skozi vrata, smo se počutili kot grofje in grofica. Prijazno so nas pozdravili in preden smo vsi dobro sedli, je bil natakarkar že pri nas in nam prižgal svečko na mizi. Tudi njegova "uniforma" je sovpadala z idilično opremljeno notranjostjo. Tokrat so nam prvič ponudili tudi aperitiv in nas s tem tako presenetili, da smo se skoraj izdali z našimi nameni.

Z naročilom hišne specialitete nismo imeli nikakršnih težav. Naš uglajeni natakak Roman nam je zastavil samo eno vprašanje: Katero vrsto mesa želite? Izbrali smo telečje in zraven še sadno košarico in kremni koktajl Montparis. Sedaj smo imeli čas, da se dodobra razgledamo. Kljub strogim naročilom, da moramo opaziti vse dobre in slabe strani, nam tukaj ni uspelo odkriti nič negativnega: prostorne mize, prekrte v modro beli kombinaciji, okrašene z ličnimi suhimi šopki, prijetno ohlajen prostor, svež zrak, nežna glasba. Celoten ambient nam je dajal poseben občutek, povsem smo se sprostili in skoraj pozabili na namen našega kosila. Tudi čistoča je bila brez pripomb, vendar, če smo iskreni, so nas z izredno čistočo presenetili v vseh gostiščih, ki

smo jih obiskali.

Po slabih osmih minutah se je spet prikazal naš natakak Roman in nam postregel s predjedjo rekoč: "Da boste lažje počakali na juho." Spet smo se prijetno presenečeni spogledali ob takšni postrežbi. Kar zaskrbelo nas je, kakšen bo račun. Mesni namaz smo namazali vsak na svoj kos domačega kruha, sama pa sem si kljub nasprotovanju ostalih članov komisije privoščila tudi lično zelenjavno dekoracijo. Spet je minilo osem minut in že je bil tu Roman z gobovo juhico, ki nam je vsem prebudila lačne želodčke. Pred glavno jedjo smo si privoščili še obisk sanitarij, ki so mogoče malce manjše, vendar lepo in priročno opremljene ter, kar nam je bilo še najbolj všeč, lepo čiste in dišeče.

V slabih dvajsetih minutah nam je natakak Roman serviral telečji zrezek po receptu grofa De Monde Parisio, kar predstavlja telečji zrezek z gobicami, krompirjevo palačinko z dušeno zelenjavo in krompirjevimi kroketi. Sledila je manjša košarica (ki jo lahko mirne duše na koncu tudi pojedete), napolnjena z raznim sadjem in kepico sladoleda ter oblita z mentolovo omako in seveda naš kremni koktajl. Vse skupaj lahko opišem le z besedami: paša za oči in usta. Če bi ocenjevali avtentičnost in sestavo iz zdravstvenega vidika, lahko damo samo najvišje ocene.

Seveda smo ob vsem tem že kar radovedno pričakovali račun. Servirali so ga diskretno zavitega v prticek in nam pustili čas, da si ga v miru ogledamo, kar smo tudi storili. Cene so sicer višje, a glede na kvaliteto tako hrane in postrežbe še vedno sprejemljive, primerljive pa predvsem z Gostiščem Urbanček.

Poletni vrt smo skoraj zgrešili in smo ga opazili šele ob odhodu. Vsekakor ga je bilo vredno opaziti, saj je zelo lepo urejen, obrnjen stran od ceste in obdan s cvetjem. Naš Roman nas je tudi sedaj

presenetil, saj nam je vljudno pridržal vrata in se poslovil od nas. Če smo torej v šoli in ocenjujemo Gostišče Montparis, bi preprosto rekli: "Sedi, 5!"

Hotel Alpos

Sem smo prispeli okrog 15 ure v sredo in na prostornem parkirišču pustili naš štirikolesnik. Zunanji videz na nas ni pustil ravno najboljšega vtisa, saj je predvsem streha videti že precej dotrajana. Opazili smo veliko zelenja, cvetja pa je bilo bolj malo. Ker nas pot že nekaj časa ni zanesla tja, nas je presenetil pogled na lepo opremljene separeje za kadilce, kjer nekdanje gole mize zdaj pokrivajo prti in krasijo šopki rož. Takoj so nas opazili in prijazno pozdravili, naša štoparica je do prihoda natakarice Danice uspela prešteti le pet sekund. Lepo urejena in z nasmehom nam je znala kar dobro svetovati glede hišne specialitete, pri čemer nam je ponudila Šentjurski in Jurjev zrezek. Odločili smo se za Jurjevega, mešano solato, palačinke z orehi in vinsko peno ter seveda koktajl, ki si ga tudi tukaj lahko privoščite.

Takoj, ko je natakarica odšla z našim naročilom, smo se seveda spet razgledali naokrog. Zelo velik prostor, razdeljen s koriti, polnimi lepo oskrbljenih rož, lepo pognjene mize s svežimi šopki rož v drobnih vazah, prijetna glasba, vsekakor čisto in prijetno okolje, v katerem si lahko družina v miru privoščiči nedeljsko kosilo. Klima naprava skrbi za primerno temperaturo, ob lepem vremenu pa lahko kaj pojedete in popijete tudi zunaj, na vrtu. Ta dan je bilo malce slabše vreme, zato je bil vrt zaprt, kar je bilo najbrž tudi razlog slabe urejenosti le-tega. Sence na vrtu je dovolj, kakor tudi neizkoriščenega prostora, kjer bi lahko morda kdaj zaigrala tudi živa glasba. Možnosti za zabavo gostov pravzaprav nismo zasledili nikjer, zato tega aspekta tudi nismo vključevali v oceno. Časa za razgled nismo imeli na pretek, saj se je že po petnajstih minutah vrnila naša natakarica s celotnim naročilom. Zrezek z gobicami in krompirjevo omleto mi je s

svojo količino kar jemal pogum, saj smo pred tem že ocenjevali eno gostišče. Prijetne vonjave in ličen izgled pa sta me prepričala, da se spleča vzeti pribor v roke. Ne nos ne oči me niso varale, saj je bilo zelo okusno in na koncu je na krožniku ostala le mogoče malo manj posrečena zelenjavna dekoracija. Koktajl je bil kar lepo okrašen in okusen, vsekakor pa daleč najcenejši kot smo ugotovili kasneje. V njem so nam zmešali (kot smo razbrali iz računa) martini, vodko, gin, tonic in dodali dve olivi, pomarančo

in seveda kocko ledu. Tudi član komisije, ki so mu pripadle palačinke z vinsko kremo je veselo kimal in zadovoljno momljalo s polnimi usti. Malce razočarani smo bili samo nad kokakolo, ki je bila pretopla in zato brez pravega okusa.

Sedaj je prišel čas še za obisk sanitarij, katerim je treba priznati predvsem prostornost in funkcionalnost. Oprema je že stara in nekatere poškodbe so tam že dovolj časa, da bi se jih dalo odpraviti. Nad čistočo pa je bil razočaran samo moški del ekipe.

Račun smo si z veseljem ogledali, saj smo za zrezek s prilogo odšteli tukaj najmanj tolarjev, ugotovili pa smo, da je cena solate povsod enaka. Skupna ocena gostišča: 4.

Gostišče Urbanček

Naš zadnji cilj je bilo Gostišče Urbanček v Trnovcu, približno 500 m pred cestninsko postajo. Parkiranje našega jeklenega konjička na primerno velikem parkirišču, ki je bilo tokrat bolj prazno, nam ni povzročalo težav. Prvi pogled na gostišče je dal videz urejenosti, vendar poletni vrt ni bil postavljen kljub lepemu vremenu. Okolico krasijo skrbno negovane rože in nekaj zelenja. Po vstopu nas je prijazno pozdravil natakak. Vzpeli smo se po stopnicah in sedli za mizo s šopkom rož. Klimatska naprava je ukrotila zunanjo soparo, zrak je bil prijetno svež. O hrupu, ki bi lahko nastajal zaradi bližine ceste, ni bilo ne duha ne sluha. Gostišče je prostorno, stilno opremljeno in premore tudi ločene prostore za kadilce in nekadilce.

Po dobrih dveh minutah je prišel natakak in že se je začelo naše tradicionalno naročilo. Natakak nam je profesionalno priporočil njihovo ponudbo in odločitev je takoj padla. Za predjed smo naročili gobovo omeleto. V slabih desetih minutah je bila omeleta na mizi in po naši strokovni oceni tudi zelookusna. Za glavno jed smo imeli na izbiro dve hišni specialiteti; Kraški zrezek in

Urbančkov zrezek. Po negotovem premišljevanju smo si izbrali Kraškega, krokete in mešano solato. Za sladico nam je natakak predlagal malo znane solnograške žličnike. Natakakjev predlog je bil soglasno sprejet in oči so se nam zasvetile v pričakovanju dobrega obroka. Med čakanjem smo si ogledali še sanitarje, katerih ocenjevanje ni bilo težko: odlično!

V dvajsetih minutah je bilo vse servirano. Zrezek je bil zelo dober in se je kar topil v ustih. Solata je bila brez pretiravanja

najbogatejša od vseh gostišč, ki smo jih obiskali. Za sladico je bil en krožnik nekako premajhen in ko je z nekaj napora zmanjkala še ta, je bil na vrsti še koktajl. Natakak nam je naredil koktajl po lastnem navdihu in ga poimenoval kar "izmišljeni koktajl". Malo gina, malo vodke, fruktala in nastala je zelo pitna mešanica. Če jo hočete piti v večjih količinah, potem vas najraje pripeljejo prijatelji!

Račun je bil primerno visok, kot se za takšno gostišče pač spodobi, vsi pa smo bili zadovoljni, natakak z nabitino, mi pa s prijetnim občutkom sitosti. Ocena: 4,5.

Zaključek

Naša tričlanska ekipa je s svojega pohoda skozi (po naših predvidevanjih) naj - šentjurska gostišča prinesla zelo dobre vtise. Gostinci so jih prijetno presenetili s svojo prijaznostjo, urejenostjo lokalov in okusno ponudbo. Najbolj so pohvalili čistočo, ki je bila pri vseh na zelo visoki ravni.

Če povzamemo njihovo oceno, se boste v Šentjurju najhitreje in najceneje najedli v Hotelu Alpos, svojo družbo pa lahko za primerno ceno lepo pogostite tudi v Gostišču Bohorč. Kadar pa je na vašem urniku vpisan bolj svečan datum, naj vam ne bo odveč odšteti nekaj sto tolarjev več, za vrhunsko postrežbo in gurmanski obed v gostiščih Urbanček ali Montparis. Med slednjima, so se naši "eksperti" vendarle nekoliko bolj navdušili nad bolj oddaljenim in dražjim Montparisom.

Vsekakor pa nikjer ne piše, da ne morete povsem solidno sebe in svojih najbližjih nahraniti tudi na čisto "navaden" delovni dan v Montparisu, zlato poroko pa praznovati na primer pri Bohorču. Pustite se tudi vi tako prijetno presenetiti kot naša komisija!

Uredništvo

SLIVNIŠKO JEZERO VABI

Vas utruja tempo sodobnega življenja?
Potrebujete miren kotiček,
kjer boste napolnili svoje akumulatorje?

PRIDITE NA SLIVNIŠKO JEZERO!

Čakajo vas prijetna voda, umirjena narava, bogastvo
vodnega življenja, nabiranje gob,
NA RIBIŠKEM DOMU TRATNA PA SOLIDNA
GOSTINSKA PONUDBA
VSAK DAN OD 10. DO 20. URE.

Vili Brglez: Bil sem ptica, ki je letela previsoko

Gospod Vili Brglez je župnik na Kalobju...

No, ja. Ta stavek sem zapisala še v času, ko sem ga prosila za intervju. Ni bil ravno navdušen nad idejo in čeprav v šali je venomer ponavljal: „Prav, vendar po drugem avgustu.“ Nekaj dni kasneje pa se je že vedelo, zakaj je ta datum tako zelo pomemben. Spoznala sem, da je res, kar se je med ljudmi govorilo že tako dolgo, da tega nihče več ni verjel. Po drugem avgustu ne bo več nikogar, ki bi odgovarjal na moja vprašanja. Bilo je uradno: kalobjski župnik po sedemnajstih letih odhaja.

Vzpenjala sem se proti cerkvi in se zazrla v stavbo z očmi tujca. Še ena podeželska cerkvica, kakršnih je na tisoče. Medtem ko sem razmišljala, zakaj je posebna in enkratna, me je sprejel gospod Brglez. Bil je prijazen in dobre volje, kot vedno. Pa vendar si ni mogel kaj, da ne bi nekajkrat omenil kako malo pomembno se mu vse to zdi. Očitno pa je bilo dovolj pomembno, da se z mano ni hotel pogovarjati. „Napisal bom, pa se kasneje oglasi,“ je obljubil.

Takole je začel svoj dopis:

„Bolj ko premišlujem, bolj se mi zdi nepomembno odgovarjati na vprašanja. Najbolj pomembno je živeti sedaj in tukaj. Preteklost je tako in tako minila, prihodnosti pa še ni.“

Rojen sem bil 18. 8. 1945 v Šikolah pri Pragerskem. V osnovno šolo sem hodil v Cirkovce, dokončal klasično gimnazijo in teološko fakulteto. Doma pa smo imeli zemljo, zato nas je že od otroštva bremenilo kmečko delo.

Pred sedemnajstimi leti, na petek 1. 8. 1980 ste prišli za župnika na Kalobje. Kako se sedaj spominjate svojega prihoda?

Bil je lep in prisrčen sprejem. Začel sem spoznavati kraj in ljudi. Najmočnejšo oporo sem našel v družini Cerkvenik. Z njihovo pomočjo sem prenekatero težavo lažje prebrodil. Ena od težav je bilo tudi župnišče. Nekateri rečejo tudi župnijski dom, ker je pač v celoti v službi župnije. V njem naj bi imel skromen kotiček za bivanje tudi župnik. Nekaj let sem živel v razbitinah in prahu. Potrebno je bilo obnoviti vso stavbno pohištvo, stranišče, greznico, kanalizacijo, vodovodno in električno napeljavo, dimnike, centralno kurjavo, rolete, streho, telefon in še marsikaj. Tudi sedaj še ni tako, da bi bilo župnišče primerljivo s stanovanji povprečnih državljanov. Župnišče je dom za raznovrstne župnijske dejavnosti. Kot na cerkev in njeno okolico so župljani ponosni tudi na župnišče.

Tudi župniška in podružnična cerkev sta dobro vzdrževani?

Da. Na župijski cerkvi smo na primer obnovili ostrešje in zvonik. Ljudje so z veseljem sodelovali. Okolje pred cerkvijo in župniščem smo zaokrožili z nizko betonsko škarpo. S pomočjo škofije smo kupili nazaj stavbo poleg župnišča. To so le nekatera vidnejša zunanja dela.

Ali mislite, da ste uresničili svoje poslanstvo na Kalobju?

Širok pojem je to. Gojiti in soustvarjati pogoje za kulturo življenja. Hotel sem uresničiti svoje projekte. Z Marijino romarsko

cerkvijo ima Kalobje za to lepe možnosti. Morda sem, če se izrazim slikovito, letel previsoko pred jato ptic, ki mi niso sledile.

Vaši vtisi, ko odhajate?

Večina je bila presenečena, da odhajam. Nekateri pa so to želeli in pričakovali. Ukoreninil in udomačil sem se med svojim ljudstvom in moje veselje bi bilo bivati med njimi. Na Kalobju bi želel ostati do konca življenja. Zdaj mi je v tolažboin zadoščenje že to, če sem bil kot pšenično zrno, ki pade v zemljo, da obrodi sad v potrpljenju. Kruh in vino sta simbola ljubezni in darovanja življenja. Upam, da sem bil tudi to.

Kaj želite reči za slovo?

Da bi bili vedno bolj eno z Bogom. Da bi skupaj složno napredovali, se radi imeli ter veselo živeli. Srečen bom, če bo tako in se bom rad vračal na obisk v svoj nekdanski dom.

Kam odhajate?

V Jarenino pri Mariboru. Župnija šteje 1700 ljudi. Naključje je hotelo, da je leta 1951 od tam prišel za župnika na Kalobje Franc Merkač. Sedaj vrača župnija Kalobje Jarenini. Cerkev v Jarenini je posvečena Marijinemu vnebovzetju. 15. avgusta je tam župnijski praznik.

Ko sem odhajala, sem se še enkrat ozrla po župijskih poslopih. Marijina cerkev je res lepa. Za majhen kraj nenavadno velika, a vsako leto septembra, ko se sem zgrnejo trume ljudi, še premajhna. Vsak kamen ima svojo zgodovino, svojo zgodbo. Notranjost je bogata, a ne preveč načičkana. Omet sicer odpada in freske se mestoma slabo vidijo, drugače pa je v kar dobrem stanju. Zvonik je prevlečen z bakrom, streha na cerkvi in župnišču je praktično nova, da o podružnični cerkvi sploh ne govorimo.

Okolica cerkve bi lahko bila lepša, vendar je čisto spodobna...dokler ne naletiš na ogromne skale in kupe kamenja. To so ostanki kaplanije, ki so jo porušili pred časom in hkrati material za škarpo, ki bi jo morali tod še napraviti. To pa je že druga zgodba. Zgodba o načrtih in projektih gospoda Brgleza, ki jih ni imel časa uresničiti. Tudi stari hlev spada tja. Stavba je skoraj povsem dotrajana in nikoli ne veš, kdaj bo kaj priletelo z nje. Res bi bilo lepo, če bi tu stal nekakšen kulturno župnijski dom, v katerem bi se zbirali mladi, v njem bi bile kulturne prireditve, razne dejavnosti, duhovne vaje, razna srečanja. Toda...predaleč od nujnosti vsakdana, da bi ljudje te sanje lahko sprejeli.

List papirja, moj intervju, me je skoraj razočaral. Gospod župnik je izgubil ali založil toliko vprašanj, da sem besedilo skoraj težko prepoznala. Pa razočaranje morda ni prava beseda, bolj žalost, bi lahko temu rekli. Spet je splavala po vodi priložnost, morda zadnja, da bi ljudje svojega duhovnika v resnici spoznali. Ne zato, da bi v njegovih besedah iskali napake ali kamen spotike. Zgolj zato, da bi spoznali osebo, ki ima čisto običajne težave, stiske in trpljenje, kakršne poznamo vsi.

Zakaj je postal duhovnik? Kaj bi danes spremenil, če bi lahko zavrtel čas za trideset let nazaj? Kaj se dogaja s Sai družino v Planinci? In nenazadnje, zakaj sploh odhaja?

Vse to bo ostalo brez odgovora. Vsekakor pa se s tem zaključuje neko obdobje, ki ga je zaznamoval gospod Vili Brglez.

Saša Teržan

PC servis

Računalniški inženiring d. o. o.

BOGDAN GOBEC
Šibenik 7, 3230 Šentjur
Tel.: 740-400, 740-125
mobitel: 041 617 947

Najdete nas
v novih prostorih na
tržnici!

Vljudno vabljeni!

**ZA PODJETJA IN ZASEBNIKE V POLETJE Z NIŽJIMI
OBRETNIMI MERAMI ZA POSOJILA**

Posojila za pravne osebe:

- posojila za tekoče poslovanje do 6 mesecev
že od **T + 6,8%** dalje
- dokumentarna posojila za izvoz do 6 mesecev
že od **T + 7,9%** dalje

Posojila za zasebno dejavnost:

- kratkoročna posojila do 6 mesecev
že od **T + 6,8%** dalje

banka celje

V varnem zavetju tradicije

MLA-CAR

PRODAJA IN SERVIS VOZIL

Stopče 32b, 3231 Grobelno
Telefon: 063/794-300, 794-310, fax: 063/794-320

AVTOHIŠA MLA-CAR podari vsakemu
novemu kupcu KARTICO ZAUPANJA, s
katero vsak posameznik dobi mesečne
ugodnosti ob nakupu in servisiranju.

V avgustu
1000 DEM
popusta
na vozilih
**ACCENT IN
LANTRA**

HYUNDAI

NAJUGODNEJŠI KREDITI

za vse modele avtomobilov HYUNDAI

3 leta TOM + 5%

4 leta TOM + 6%

5 let TOM + 7%

DAIHATSU

AVTO ŠKORJANEC

3230 Šentjur,
tel.: 741-008, GSM 041 667 380

Prodaja vozil in rezervnih
delov za vse ostale znamke
tudi v Šentjurju!

NOVO PRI NAS ■ NOVO PRI NAS

SERVIS - GAJI CELJE (PRI DINOS-u) TEL.: 412-240

Avtokleparstvo, vulkanizacija, menjava
stekel, izpuhov, zavor itd.

ŠENTJUR,
741-008

Salon CELJE,
412-245, 38-811

AKCIJA V AVGUSTU

SEPHIA OD 19890 DEM - S KLIMO!!!

TRG. UŽMAH

Planina, tel. 791-142

UNIVERSAL

za zdajšnje in prihodnje rodove

KRAJŠI DOBAVNI ROKI

LEASING ALI
STARO ZA NOVO

UGODEN KREDIT
Od TOM + 5,5%

V času kmetijskega sejma
od 500 do 1000 DEM popustal

791-142

Vinko Jesenek: policisti so me pretepli brez razloga

Zgodilo se je v sredo, 6. avgusta, malo pred 20. uro zvečer na križišču lokalne ceste iz Jazbin in regionalne cete proti Žičam. Vinko Jesenek, 60 letni kmet iz Jazbin, je peljal z osebnim avtomobilom mleko na zbiralnico v Dramlje. Na omenjenem križišču sta ga ustavila šentjurska policista. Naprej naj bi se zgodba odvijala takole:

Vinko Jesenek: "Zahtevala sta od mene, da izstopim iz avtomobila in pokažem dokumente. Ker se mi je mudilo oddati mleko, pa tudi krava mi je povrgavala, sem hitro stopil nazaj do avta, takrat pa je že priletelo. Eden od policistov me je spodbil, mi zvil roko na hrbet, dobil sem udarec v glavo z roko in z nogo v prsa in se znašel uklenjen na tleh. Še naprej sta me tepla, eden mi je stopil tudi na prsa. Bil sem prestrašen, vpil sem na pomoč in hotel pobegniti domov. Nisem imel pojma, kaj se je zgodilo tako hudega, da tako ravna jo z menoj. Vmes sem tudi omedlel. Potem sta me še uklenjenega potegnili iz hoste in kleče ob avtomobilu sem čakal na intervencijsko vozilo, ki sta ga poklicala po mobitelu. Slišal sem, da je eden od njiju rekel "imamo prasca", ni pa mi bilo jasno, zakaj naj bi to bil jaz. Pritekli so sosedi Jakše, Planinc in moj sin, a so jih policisti nagnali stran. Še vedno uklenjenega so me grobo pahnili v marico in me odpeljali najprej na policijsko postajo v Šentjur, nato pa še k zdravniku. Pregledala me je dežurna zdravnica dr. Hilda Prebil in me napotila v bolnico. Spet so me odpeljali na policijsko postajo, prišel je preiskovalni

sodnik iz Celja, ki me je zasliševal, a ker sem bil ves zmeden, sploh ne vem, kaj sem mu povedal. Potem so me odpeljali nazaj do mojega avtomobila, mi dali ključe od avta, policist se je tudi ponudil, da mi pokliče rešilca, a sem to odklonil. Domači in sosedje, ki so videli, v kakšnem stanju sem, ves raztrgan in krvav, tudi dihati nisem mogel, so me okrog polnoči spravili

Vinko Jesenek

v celjsko bolnico, kjer sem nato ostal 6 dni. Imam poškodovano uho, bolečine v prsnem košu, rano na nogi, udarnine v predelu ledvic. Za nobeno delo nisem. Policiste bom tožil, seveda ne v Šentjurju, temveč v Ljubljani."

Ker je zdravnica Prebilova na dopustu, sem poskušal dobiti informacijo pri dr. Iliču, Jesenekovem izbranem zdravniku: "Zadeve ne poznam. Vem, da se je g. Jesenk vrnil iz bolnišnice, meni je tudi prinesel začasno odpustnico, iz katere pa ni razvidno, za kakšne poškodbe je šlo. Kot kaže, ni šlo za kaj hujšega."

Iztok Šimek, pomočnik komandirja Policijske postaje Šentjur: "Policista sta ob rednem nadzoru prometa tistega dne pravilno ustavila voznika, ki je pripeljal po lokalni cesti iz Jazbin. Voznik je jezen izstopil iz avta, zaloputnil z vrati, se žaljivo izrazil o policistih ("Kaj me fukata, smrkavca...!") in hotel oditi nazaj proti domu. Pozvala sta ga, naj se ustavi, on pa se je sklonil in proti njima vrgel pest gramoza s ceste. Eden od policistov ga je prijel za roko, Jesenek pa ga je grobo odrinil, kar je policist razumel kot napad. S strokovnim udarcem in prijemom sta Jeseneka obvladala in ga vklenila. Jesenek pa je kljub temu še preklinjal, ju žalil in skušal pobegniti. Poklicala sta intervencijsko vozilo in kršitelja, ki še vedno ni kazal volje do sodelovanja, so odpeljali v Šentjur. Na postaji sem se tudi sam pogovoril z njim, nudili smo mu zdravniško pomoč, prevoz v bolnico pa je odklonil. Takoj smo tudi poklicali kriminalistično komisijo, ki je vse pregledala, zavarovala dokaze in vodi naprej ves postopek. Jeseneku smo odvzeli voziško dovoljenje in ga zapeljali nazaj v Jazbine. Zoper njega smo podali dve prijavi zaradi drznega in surovega vedenja ter nedostojnega vedenja do uradne osebe."

Tako, dve zgodbi, dve resnici! Morda bomo do prihodnjic slišali še tretjo, tisto s sodišča.

F.K.

Neurejeno financiranje KS Šentjur - mesto

Predsednik Sveta KS Šentjur - mesto Florjan Cveto Erjavec je v obširni analizi podal težave mesta Šentjur. Ugotavlja, da je Šentjur pričakoval 11,5 milijona SIT za vzdrževanje mesta, 6 milijonov SIT iz naslova nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča ter 5,5 milijona SIT kot vračilo plačanega prispevka občanov za telefonske priključke. Od vsega tega denarja zaradi pozno sprejetega občinskega proračuna ni bilo nič in KS Šentjur - mesto je funkcionirala na kredit oziroma na odlog plačila. Za dela na pokopališču, urejanje peš poti proti Hruševcu, razširitev dela ulice F. Malgaja, obračališče pri Amonu, popravilo ulice Pod Vrbcu in 30 odstotno sofinanciranje asfalta na Romihovi ulici so porabili 2,1 milijona SIT.

Zaradi pomanjkanja sredstev za urejanje mesta so sprejeli nekaj varčevalnih ukrepov. Zmanjšali so število kontejnerskih

odvozov smeti, saj so ugotovili, da kontejnerje uporabljajo tisti občani in lastniki lokalov, ki kljub odloku še niso nabavili svojih posod za smeti. Za odvoz kontejnerjev je KS v preteklem letu porabila 1,3 milijona SIT. Pri EMU pa so še vedno na razpolago 3 kontejnerji za različne odpadke.

Za košnjo in vzdrževanje zelenic je KS izbrala najugodnejšega ponudnika in skupaj s šentjurskimi cvetličarji pričela urejati cvetlične nasade pred občino, zaradi česar je tudi prišlo do nesoglasij z JKP in Občino.

KS se bo v prihodnje zavzemala za priključitev na vodovod iz Hrastja, za podvoz proti Hruševcu, na vpadnicah v Šentjur bo postavila table z dobrodošlico, urejala bo mesto, zasadila manjše parkovne nasade. V kratkem bo Vegrad pričel izgradnjo

pokritega avtobusnega postajališča s poslovnimi prostori za trg. Za boljše sodelovanje z meščani je KS zaposlila tajnika.

Predsednik KS Erjavec očita Občini, da neopravičeno zmanjšuje sredstva za vzdrževanje mesta, da se gradijo kulturni domovi po vseh KS razen v Šentjurju, da premalo stori za Knjižnico,

Glasbeno šolo... "Vodstvo občine", pravi, "bo moralo dojeti, da je mesto Šentjur središče občine in da so infrastrukturni objekti v njem namenjeni občanom iz vse občine."

F.K.

S policijske postaje

Nesreča nikoli ne počiva, pravijo. Tudi med počitnicami ne. V poletnih mesecih se je na območju PP Šentjur zgodilo kar 27 kaznivih dejanj in to predvsem tatvine in vlomi, kar po eni strani ne preseneča, saj so ljudje na dopustih in je tako poletni čas najbolj "delovna" sezona najrazličnejših tatov. Zaskrbljujoče pa je, da je vedno več kršitev zoper življenje in telo, čeprav gre zaenkrat le za lažje telesne poškodbe. Zabeležili pa so tudi štiri samomore. Prav tako ni zanemarljivo število prometnih nezgod, kar 38 jih je bilo v tem času obravnavanih, od tega 6 s telesnimi poškodbami in 32 z manjšo materialno škodo.

Pretepli šoferja

Branko P. se je dne 08. 07. 1997 okoli 23:00 ure peljal s svojim tovornim vozilom po mestni ulici Franja Malgaja v Šentjurju. Ko je pripeljal do križišča z ulico II. bataljona, mu je voznik rdečega juga izsilil prednost, kar je Branka P. zelo razjezilo. Zapeljal je za njim in ga ustavil. Medtem ko je poskušal vozniku avtomobila očitati njegovo predrznost, je ta s še tremi sopotniki stopil iz vozila in s skupnimi močmi so se z Brankom pomenili kar "na roke". Med pretepom je Branko P. zadobil lažje telesne poškodbe. Policisti so vročekrvneže izsledili in zoper Bojana G., Janeza L. in Elvisa G. iz Šentjurja uvedli postopek pri sodniku za prekrške.

Grozil je policistom

Dne 17. 07. 1997 ob 20:50 uri so policisti obravnavali prometno nezgodo v kraju Podgaj pri Ponikvi. Branku V. iz Okroga pri Ponikvi prisotnost policistov na njegovem teritoriju očitno ni ugajala, saj jih je začel zmerjati in odganjati iz Podgaja. Slekel je srajco in se nameraval kar fizično spraviti nadnje. Svoj dan je zaključil v prostorih za pridržanje, o svojih motivih za tolikšno (ne)ljubezen do fantov v modrem pa se bo pogovoril s sodnikom za prekrške.

Samopostrežni lokal?

Dne 19.07.1997 okoli 21:00 ure sta Martin M. iz Bukovja in Branko Z. iz Rifengozda prišla v gostinski lokal Grasseli v Gorici pri Slivnici. Ker je bil natakav ravno na vrtu in je bila žeja prehuda, sta si gosta postregla kar sama. Natakav se je medtem vrnil in prosil za plačilo. Martin in Branko sta vsa ogorčena natakavju zagrozila, da ga bosta pretepla, če bo govoril takšne neumnosti. Da bi bila bolj prepričljiva v svojih grožnjah, sta razbila kozarce in pepelnike, ki so se nahajali na pultu. Najbrž sta imela občutek, da ju natakav še vedno ne jemlje resno, zato sta odšla na vrt, pristopila k mizi z gosti in jim izpraznila kozarce na tla ter jih nato razbila. Zlomila sta še dva stola in mizo. Branko se niti po prihodu policistov ni mogel umiriti, zato je končal na "hladnem". Sodnik za prekrške se bo v bližnji prihodnosti pogovarjal tudi z njima.

"Električna" vrata

Osemletni Marko G. se je v soboto, 11. 08. 1997, igral pred zapuščeno stanovanjsko hišo v Ravnem št. 14. Med igro se je dotaknil vhodnih vrat, nakar ga je močno streslo in vrglo po tleh. Ravno tako je streslo tudi njegovega strica iz Šempetra, ki je takoj poklical policijo. Policisti PP Šentjur so si kraj ogledali in ugotovili, da je nekdo napeljal električni tok v vhodna vrata. Storilec so že na sledi, obširneje bodo o raziskavi poročali v naslednji številki ŠN.

B.G.

Spoštovani gospodje in gospe na Upravni enoti Šentjur in najemniki trgovine Jošt - Malgaj!

Ker je minilo že več kot sedem mesecev od moje prošnje oziroma pritožbe in nimam od vas kaj več pričakovati, se obračam na javnost in tako poskušam zaščititi pravico do svoje zemlje in do dovoznih poti do stanovanjske hiše in gospodarskega poslopja. Hkrati vam sporočam, da bom dal pol metra od ceste skopati jarek ter tu postaviti 30 cm visok betonski zid, ki bo potekal 3m od vogala trgovine v cesto in ob cesti mimo moje hiše. Prizadete pozivam, da se ne dotikajo te moje gradnje, kajti le to bi pomenilo vojno napoved in incidente, za katere boste odgovarjali načelnica UE, tržni inšpektor, Marija Rataj, ki skrbi za krpanje lukenj na parkirnem prostoru na moji zemlji in pa država Slovenija, ki odgovarja za te svoje uradnike. Tudi Darko Marin vas bo verjetno malo obdelal.

Kupcem v trgovini Jošt & Malgaj priporočam, da naj avto obrnejo že kar doma, ker pri trgovini za kaj takega ne bo več prostora!

Anton Kolar, Nova vas

Ljubljanska 26, 3230 ŠENTJUR

Tel./fax: 063/743-151.

oljni gorilci od	42.101,00 SIT
plinske zidne peči	139.990,00 SIT
oljne plinske peči SIME od	59.990,00 SIT
oljne peči FEROLI	65.989,00 SIT
pipe enoročne od	6.710,00 SIT
sobne regulacije FIRŠT, SELTRON, HONEYWELL	
tlačna stikala	3.216,00 SIT
stikala na daljinski vklop	
elektrokabel PPR 3x1,5	49,90 SIT

Kvedrova, trgovina pri Bohorču

Tel.: 063/740-151.

mini stolp PHILIPS	19.990,00 SIT
kolesa ROG	26.990,00 SIT
telefoni LEE tehnika	3.999,00 SIT
kuhinske nape, mali gospodinjski aparati	

VSE CENE SO S PROMETNIM DAVKOM!

MONTAŽA OLJNIH IN PLINSKIH NAPELJAV, ELEKTROINŠTALACIJE, MERITVE

POSOJA PLINSKIH CISTERN

NUDENJE STORITEV ZA EKOLOŠKI KREDIT

V spomin

Tone Jenšterle. dipl. ing. agr.

Toneta smo spoznali leta 1953, ko je kot mlad inženir agronomije prišel na Kmetijsko šolo in je nekoliko kasneje za ing. Cizejem prevzel vodstvo šole. Postal je Šentjurčan, ki je s svojim delovanjem v javnem življenju sooblikoval podobo in značaj današnjega mesta.

V tistem času Šentjur ni bil posebno vabljen kraj za mlade izobražence, takozvane kadre, ki jih je občinsko vodstvo s težavo pridobivalo po Sloveniji. Ni bilo stanovanj, običajno prevozno sredstvo je bilo kolo, s Celjem nas je vezala prašna makadamska cesta. A ker k sreči še ni bilo televizije, so bili večeri polni prijateljskih obiskov in prijetnih pogovorov.

Na Kmetijski šoli se je z novodošlimi "kadri" in njihovimi družinami ustvarjala skupnost, ki je dajala ton šentjurskemu javnemu življenju. Tako so se tudi Jenšterlovi vrasli v Šentjur s srcem in dušo. Svoja najbolj ustvarjalna leta je Tone pustil v tem kraju in mu tako ali drugače ostal zvest do konca, čeprav ga je delo odpeljalo drugam. Kasneje bil direktor Vrtnarske šole v Celju, služboval je na Gospodarski zbornici v Krškem, bil direktor Mlekarnice v Celju ter nazadnje na Poslovni skupnosti za sadjarstvo in vinogradništvo Styria.

Tone, izobražen, duhovit in dober srčen, je bil dobrodošel v vsaki družbi. Bil je gospod in tovariš v pravem pomenu besede: poznala se mu je stroga meščanska vzgoja, ki je zahtevala poštenost, dejavnost, red in doslednost do sebe in drugih. Odraščal je v Trbovljah. Spomladi leta 1944 je kot 17 letni mladenič odšel za očetom zdravnikom v partizane. Njegovo medaljo za hrabrost smo položili poleg številnih drugih odlikovanj, ki jih je prejel za svoje požrtvovalno delo: orden dela s srebrnim vencem, šentjursko občinsko Priznanje 18. avgust in še veliko drugih, ki jih je prejel za svoje delo v društvih od lovcev, čebelarjev, vinogradnikov, stanovskih kolegov v Društvu inženirjev...

Polno in pošteno je živel! Družina mu je veliko pomenila, veliko mu je pomenila tudi njegova Kmetijska šola in uspehi bivših učencev.

Spominjali se ga bomo z ljubeznijo.

Prijatelji

Ob stoletnici rojstva Anike Wambrechtsammer

Rodila si se tu na Planini, v kraju, ki si ga nosila v srcu vse življenje. Odšla si v svet, a si odnesla s seboj hrepenenje po tem koščku zemlje. Na tujih tleh si ustvarjala velika dela, ki si jih posvečala naši Planini.

Ponosni smo nate! Lahko ti povemo, da tvoja ljubezen do Planine živi v nas, da tudi mi znamo ceniti lepote in mir tega kraja. Lahko ti povemo, da smo ponosni na tvojo ustvarjalnost, da smo letos ob misli nate na gradu, ki je nekoč tudi tebi vzbujal skrivnostne občutke, uprizorili tvojo - našo igro Za staro pravdo.

Tako mlada si legla k večnemu počitku, a si ostala tu z nami, v planinski zemlji, kjer preko tvojega groba še vedno dehti isti veter kot nekoč...

Včasih je premalo besed, včasih so besede premajhne, da bi lahko povedale vse!

I. Uduč

Še enkrat z razstave na kmetijski šoli

Ker je od razstave na Kmetijski šoli minilo že več mesecev in bralci ŠN verjetno komajda še vedo, zakaj gre, bom le na kratko povzel vsebino pisma, ki ga je zelo pozno na ŠN naslovil Branko Šket, ravnatelj Srednje vrtnarske, kmetijske, gospodinjске šole Celje.

Gospod ravnatelj se ne strinja z mojim videnjem te razstave in obširno razlaga resnično vsebino razstave. Mimogrede tudi pove, da "F.K. na vsakem koraku le kritizira in le redek dogodek je, ki je zanj kaj vreden. Stil pisanja torej ne preseneča..." "Avtorju priporočamo, da si pridobi več informacij od kvalificiranih sodelavcev šole, da bo njegov komentar lahko strokovno utemeljen. Površno pisanje ni v čast niti časopisu, prijaznejši način komuniciranja pa bi povečal naklado njegovega časopisa."

Spoštovani g. ravnatelj!

Hvala za nasvete! Sicer sem pa kar pomirjen, ko vidim, da so na svetu še bolj kritični in manj obveščeni ljudje od mene.

Če se prav spomnim, sem vašo razstavo pohvalil in jo celo priporočil Šentjurčanom. Da pa je bila tako krasna in vsebinsko popolna, kot se dozdeva Vam, žal, pač nisem opazil.

Za strokovno vodstvo po vaši razstavi '98 se že vnaprej priporočam!

F.K.

Obvestila matične službe

Poročili so se:

Marjan Vodeb iz Šentjurja in Marjetka Romih iz Celja, Miran Magdalenc iz Osredka in Silva Planko iz Šentruperta, Jurij Mlakar iz Šenturja in Mojca Poličnik iz Drage, Mitja Balon in Darja Cvek iz Črnoalice, Igor Planko iz Hotunj in Bernarda Šibal s Ponikve, Drago Volasko z Ravnega in Karmen Tržan z Završ, Jože Kincl s Ponikve in Silva Tkalec iz Tratne.

Zlati poroki

Rudolf in Marija Petelinek iz Marija Dobja, Jožef in Ivanka Kresnik iz Laške vasi.

Umrli so:

Silvo Levec (66) s Planine, Amalija Markič (78) iz Razborja, Alojz Sitar (84) iz Grobelnega, Elizabeta Golež (91) iz Podgaja, Alojzij Lah (89) iz Srževice, Jožefa Brilej (56) s Presečnega, Zsolt Kalocsay (24) iz Madžarske, Marija Firer (49) z Dolge Gore, Terezika Vipotnik (63) s Tratne, Anton Gračner (63) iz Tajht, Anton Kosmač (50) z Rifnika, Konrad Bolha (57) z Javorja.

Kupim 700 - 900 m² veliko gradbeno parcelo v smeri Hruševca. Plačilo takoj v gotovini. Telefon: 31 023.

Atletske novice

Uspehi na mitingu mladih v Kranju

Na mednarodnem atletskem mitingu za pionirske in mlajše mladinske kategorije je sodelovalo tudi 40 atletov AK TrgoHlad. Dosegli so več lepih uspehov.

Med mlajšimi pionirji in pionirkami sta Sašo Gračner (600m), Aleš Zelič (skok v daljino) osvojila prvi mesti, Luka Žgur (150m) drugo, Kristina Zelič (60m), Grega Marot (60m) in Elko Salobir (150m) pa tretja mesta.

Med starejšimi pionirkami in pionirji je bila Nataša Oset (1000m) prva, Jaka Zupančič (1000m) drugi, Luka Novak (300m) pa tretji.

Med mlajšimi mladinci in mladinkami sta bila Monika Jevšnik (300m) prva in Klemen Lavrenčak (1000m) tretji.

Dve medalji na državnem prvenstvu

Na državnem prvenstvu za mlajše mladince in mladinke v Mariboru je Nataša Oset (je še pionirka) osvojila 2. mesto v teku na 2000m, Klemen Lavrenčak pa tretje mesto na 3000m.

Nataša Oset - državna rekorderka

Na državnem prvenstvu za starejše mladince in mladinke v Ljubljani je Nataša Oset v teku na 3000 m osvojila tretje mesto in bronasto medaljo. S časom 10:18:28 je za 10 sekund izboljšala prejšnji pionirski državni rekord iz leta 1994.

Košarkarice so bile na Bledu

Šestindvajset deklet, članic Ženskega košarkarskega kluba Šentjur, starih od 10 do 17 let, je en teden svojih počitnic preživelo na kondicijsko tehničnih pripravah na Bledu. Bivanje in hrano so dekletom plačali starši, stroške prevoza, športnih terenov in vadbenega kadra pa je krila klubska blagajna. Prispevek staršev je znašal 26 tisočakov.

Nastanile so se v Hotelu Bledec, v samem centru Bleda. Vsak dan so dekleta še pred zajtrkom tekla dvajset minut, dopoldne in popoldne pa so po uro in pol vadile košarko. Prosti čas so zapolnile z relaksacijo v lepo urejenem kopališču v jezeru. Domov so se vrnile v soboto, 16. avgusta.

Dekleta so povedala, da so sicer nekoliko utrujena, da pa je bilo njihovo enotedensko skupno delo pomembno tako za nabiranje kondicije kot tudi za uigravanje tehničnih elementov košarke in ne nazadnje tudi za krepitev prijateljskih vezi med njimi.

UO ŽKK

Priložnost za mlade

Košarkarji Kemoplasta so se po enomesečnem premoru v ponedeljek, 4. avgusta, spet zbrali in pričeli z vadbo, ki bo trajala tja do konca septembra, ko se prične liga. Cilji moštva so: ostati v vrhu, a ne za vsako ceno, in dati priložnost uveljavitve mladim.

Ekipa je v primerjavi z lansko sezono nekoliko oslABLJENA. Poznala se bo odsotnost Kahvedžića, odšel je Tomislav Cerar, na treninge pa ne prihaja tudi Igor Zorko, ki je menda poškodovan. Nov - star obraz na parketu bo Kristjan Košak, ki je izgubil dve sezoni zaradi težav z državljanstvom. Pomembno je, da ostane v klubu Davorin Škornik, ki je julija igral tudi za državno kadetsko reprezentanco na evropskem prvenstvu v Belgiji. Na žalost v ekipi ne bo Ilije Petroviča, ki je moral k vojakom. Kljub temu pa bo, kot kaže, imel trener Jerič vsa igralna mesta solidno zapolnjena.

Igralci so že odigrali prvi dve prijateljski tekmi z Unior Atrasom iz Zreč in z bosanskim prvoligašem Zenico. V petek, 22. avgusta odhajajo na petdnevne priprave na Most na Soči, kjer bodo odigrali dve tekmi z Idrijo in Novo Gorico.

Luka Hvalc

NK Šentjur: postati stabilen drugoligaš!

Na svojo tretjo drugoligaško sezono v 2.SNL so se nogometaši NK Šentjur pripravljali že ves mesec. Vmes so tudi odigrali nekaj prijateljskih tekem in eno uradno - pokalno tekmo z Olimpijo (1 :4). V vodstvu kluba so s pripravami zadovoljni in niso razočarani nad porazom z renomiranim prvoligašem iz Ljubljane, saj so do te tekme imeli v nogah le dva tedna vadbe.

V klubu je prišlo do nekaterih sprememb: odšla sta Križnik in Zupanc, Fideršek pa je za eno sezono posojen Aluminiju. Novi Šentjurčani so: Marjan Ribič in Peter Štor prihajata iz konjiške Dravinje, iz velenjskega Rudarja se vrača Dejan Obrez, Peter Ahčan pa od vojakov. Z dvojno registracijo s Publikumom bosta na razpolago Očko in Kocjančič. Z aktivnim igranjem zaradi zdravstvenih težav končuje Darko Valek, ki pa ostaja v klubu kot trener mlajših kategorij.

Pomembno je, da je nogometašem uspelo vsaj za sproti sanirati klubske finance.

Cilj je uvrstitev med 5. in 8. mestom v 2. SNL. V vodstvu kluba so zadovoljni z žrebom, saj bodo prvih 5 tekem igrali z enakovrednimi tekmeci in bodo do tekem s favoriti Dravo, Koprom in Nafto že v optimalni formi. Vse tekme na domačem igrišču bodo ob sobotah, kajti tako igralci pridobijo en dan počitka in jim takšen ritm bolj ustreza.

In še "tehnična" izboljšava na stadionu: za glavno tribuno so montirali koše za smeti v upanju, da jim ne bo treba čistiti nesnage po vsaki tekmi.

Prvo prvenstveno tekmo z Železničarjem iz Maribora so Šentjurčani izgubili z 0:3. Maloštevilni gledalci nad tekmo niso bili navdušeni, posebej so se jezili na sodnika, ki je izključil kar dva domača igralca in je po tekmi skoraj prišlo do incidenta.

Luka Hvalc

Uspešna karateistka

Sedmošolka Tanja Novak s Planine, članica karate kluba Bistrica ob Sotli, je konec junija nastopila na svetovnem prvenstvu te borilne veščine v Milanu. V močni konkurenci starejših deklic je med 55 tekmovalkami osvojila izvrstno 2. mesto. Tanja je tudi državna prvakinja v svoji kategoriji. Ta zahteven azijski šport je pri Novakovih očitno že v krvi, kajti Tanjin mlajši brat Miha je bil uspešen na državnem prvenstvu, kjer je osvojil tretje mesto.

L.H.

DNEVNIK I**7. julij**

Ob pogledu na Kalobje, na ljudi okrog sebe in ob misli, kaj vse se je spremenilo v teh nekaj letih, me je skoraj postalo strah. Kako neskončno hitro mineva čas! Med prsti polzi kot pesek in nič se ne da storiti, da bi ga ustavili. Nekoč je nekdo zapisal: „Kaj je večji zločin od izgubljenega časa?“ Vedno, ko se spomnim na te besede, me spreleti srh in tisti občutek minljivosti se naseli celo v zrak, ki ga dihamo... joj, sem zatežila. V resnici sem se namenila pisati o nekem gospodu, ki sem ga spoznala kaka tri leta nazaj. Ta gospod nosi brado, tudi malo srebrnine je že v njej in čeprav ga leta še ne bremenijo posebej, mu vse to daje videz resnosti. V resnici pa je neverjetno navihan. Ukvarja se z... kako že? „Nikoli vipeno“ in prav posebno dejavnostjo. Ko boste križarili po Blagovni, pri štokrljah zavijte levo, skoraj težko boste zgrešili njegov plantažni jabolčni nasad. „Raj na zemlji“ vam rečem. Sicer pa, če ste bolj vesele sorte, ga gotovo poznate. Kitarista šaleških fantov je res bolj težko zgrešiti. No, gospod Gajšek, pa dovolj o vas. Če bi hotela napisati vse, bi itak potrebovala posebno izdajo šentjurskih novic.

27. julij

Prejšnjo nedeljo je bila sveta maša na Kalobju skoraj pretresljiva. Nekako so ljudje čutili, da se bo nekaj zgodilo, pa vendar je bilo malo... nenavadno, ko je gospod župnik nenadoma svojo pridigo presekal z besedami: „Mislil sem, da se bom tu spočil. Potem, ko sem tu pustil najlepša leta in dobil sive lase, pa moram oditi.“ Pri nadaljevanju obreda je imel težave, ker so ga ovirale solze v očeh, pa tudi marsikdo v cerkvi si je močil lica. Zdelo se mi je nekako čudno. Vsa ta leta, natančneje sedemnajst let, se je na Kalobju zgodil tisoč in en dogodek in večina jih je nekako zadevala duhovnika.

Ljudje so ga ljubili in vzeli za svojega, ali pa so ga kritizirali. Zdaj pa se je nenadoma pokazalo, da so se drug drugega navadili in bo tako enim kot drugim težko brez njega.

In tako se je današnja nedeljo zares poslovil. Zagotovo že zelo dolgo ni bil obisk tako množičen. Besede so bile spet ganljive in polne obžalovanja, da se ni obrnilo drugače in spet so tekle solze. Bilo je lepo, a nekaj me je grozno motilo in nisem bila edina. Po končanem obredu se ni nikomur zdelo vredno prinesiti šopka in spominskega darila, ki so ga kupili farani. Da so ga

prihranili za popoldansko poslovilno zabavo v vaški gostilni, je bilo pojasnilo. Pa ja. Kot bi se poslavljali od natakarja in ne od duhovnika, ki se po sedemnajstih letih poslavlja od oltarja.

In ta zadnji obred, zadnje srečanje s farani v cerkvi, bi potemtakem moral biti kot vsak drugi - nič posebnega torej. Celo kljub vsemu prebrane besede v slovo so bile menda napaka.

Dajala me je jeza, še bolj pa razočaranje. Znesla sem se nad nekom, ki pravzaprav ni bil nič kriv in nazadnje zaključila, da je vse skupaj pač brez pomena. Če se peščici ljudi zdi tako prav, pa naj bo. Spomnila sem se na neko misel, ki pravi: „Biti jezen, pomeni maščevati se sebi za napake drugih!“ in nenadoma sem bila popolnoma mirna.

2. avgust

Ste kdaj razmišljali, koliko obrazov lahko imajo ljudje? Tudi takrat, ko nič hudega sluteč zaupaš in verjameš. Mislim, da se strup medsebojnih odnosov imenuje hinavščina. Pa saj vsi poznate takšne situacije. „Bilo je čisto super!, res.“ Potem sledi obrat za 180 stopinj, drug sogovornik, dve sekundi premora in... „Bilo je grozno, kar vroče mi je postalo, ko sem zaslišala.“ Zakaj za Boga si ljudje ne morejo povedati vsaj takih malenkosti v obraz, če so že pri večjih stvareh reve?! No, ja. Sicer pa je nekdo rekel, da moraš biti pogumen, tudi, da si reva.

6. avgust

Dopoldne sem nekako pohajala po Celju in naletela na Jarhovega Davida. Prav tak je bil kot se ga spominjam iz cerkve, ko je s Sai družino igral na flavto. David se je sicer izgubil v množici, vendar me je nehote spomnil na svojo družčino na Kalobju. Nihče več ne govori o njih, nikjer jih ni videti in kadar jih srečaš, gledajo naravnost predse, kot, da poleg njih ne obstaja pod milim nebom nič. Hecno. Toliko pompa okrog njih, zdaj pa so skoraj dosegli svoj cilj. Biti pozabljeni od Boga in ljudi. V glavnem so čudoviti ljudje. škoda, da imajo tako komunistična načela: „če nisi z nami, si proti nam!“ In pri tem sploh ni pomembno, če si bil v prejšnjem življenju kak njihov bližnji sorodnik...

Verjetno ima gospod Vili kar prav, ko pravi, da ni nič pomembno, razen trenutka, ki ga živimo tukaj in zdaj. Preteklost je mimo, prihodnosti pa še ni. Imejte se lepo - vsaj do izida naslednje številke šentjurskih novic.

Saška Teržan**DNEVNIK II****Ponedeljek, 7. julija**

Do izida naslednje številke ŠN, ko naj bi izšel tudi tale poletni dnevnik, je še ohrabrujočih 40 dni, torej bi še lahko mirno lenuharil, vendar mi misel, ki me po malem žre že nekaj dni, ne sme ulti iz glave. V mislih se vračam k pokojnemu g. Jenšterlu, znanemu šentjurčanu (in nič manj znanemu ciniku). Le dan pred smrtjo sva se pogovarjala, sestavljal je spominski članek za nedavno preminulo Božo Štupar. Tako poln je bil nenavadne dobrohotnosti in vedrine, da ga enostavno nisem prepoznal. Kot da je že čutil bližnje srečanje z večnostjo. Veliko skrb in dolžnost do pokojne Bože je čutil. Bogve, če je kdaj pomislil, da nekateri njegovi živi prijatelji zanj kaj takega morda ne bodo čutili? Le kakšni prijatelji neki? Napihnjenci, ki zaradi muhe na svojem nosu ne vidijo slona na sosedovem vrtu. Mar smo res takšni?

Torek, 15. julija

Dan sicer ni najprimernejši za oceno šentjurskega poletnega utripa, ker pa je bil strogo načrtovan, se mu skorajda ni dalo izogniti.

Vso noč je deževalo, zjutraj pa, čeprav je bilo nebo še vedno zaprto, je vlažna in topla poletna meglica naravnost vabila na Slivniško jezero. Nekaj prijetnega moram napisati o jezeru, sem tuhtal. RTG Tratna že nekaj let zapovrstjo podarja šentjurskim novicam častno ribolovno dovoljenje, ki je sicer zelo zelo slabo izkoriščeno, toda dobra volja je izkazana in bi se šikalo, da se ne pozabi. Ob 10. uri je zamašek na "Grdinovoznici" običajen: tja do ovinka pred Novo vasjo stojita koloni v obe smeri. Artnak ima prav; odsek ceste od Črnolice do Slivnice je res obupno razrit. Ko ob vodi iščem parkirni prostor, po nerodnosti povzročim prometni zastoj. Naenkrat sem se znašel v škarjah med dvema ogromnima tovornjakoma, ki sta vozila gramoz, verjetno iz Jimmyjevaga kamnoloma. Tovornjakarja, gotovo tudi krivca za razrvan asfalt, s pomenljivimi kretnjami kažeta name. Z vsemi mogočimi grimasami se opravičujem. Bognedaj, da ju ujemim! Kaj malo bi ostalo od mojega avtomobilčka. Obala jezera je spokojna in začuda solidno očiščena. Kupi

vodnega oreščka, ki grozi zadušiti jezero, verjetno so ga pred nedavnim "pokosili" ribiči, so dokaz, da jezero ni brez skrbnika. Upov poln natakem kruhov cmok na trnek in čakam. Kajpada se zanj ne zmeni nobeno jezersko živo bitje. Z zavistjo opazujem "profesionalca", ki s sredine jezera privleče ogromno ribo. "Krap, 7 kilogramov", ga je takoj stehal. S spretnim zamahom mu zdrobi glavo, izvleče čreveseje in ga vrže v vodo. Ribiška strast in nevoščljivost me kar nekaj časa branita pred spoznanjem, kako "ljudožersko" je vse skupaj. Šop ribic, ki jih je mogočni kralj jezerskih globin do nedavnega verjetno komajda bil voljan opaziti, se je živahno sladkal z njegovim drobovjem, ki je preteresljivo spokojno izginjalo z gladine. Moj plovec pa je še kar naprej mrtvo hladen.

Preselim se na drugi breg jezera, k Ribiškem domu, kjer sem predlansko leto pod strokovnim vodstvom starega ribiškega mačka Kodriča uspel iztrgati jezerski globini dva skromna ploščiča, ki ju še sedaj nisem pozabil. Kaj takega na Slivniškem jezeru še nisem doživel: nikjer žive duše, deviška tišina, ki jo le tu in tam pretrga klic osamljene žabe, mogočni pljuski ropajočega

bolena ali pivikanje neznane ptice. Enkratno! Toda v turističnem smislu tudi enkratno grozno! Medtem, ko moj plovec spet nemoteno mirno lebdi na vodi, se pričnem dolgočasiti. "Tu sem kot ribič in ne kot penzionistični uživator", sem nejevoljen sam nase. Iz torbe potegnem Borovnik-ove Pesmi, igrarije misli, ki so zašle v mojo ribiško torbo. Iz prve knjižice sem uspel izvrtati še nekaj izvernih misli in rim, druga pa me je pustila povsem hladnega. Le kaj, zakaj in za koga piše Borovnik? Za sponzorje in denar? Za slavo? Ničesar ne razumem.

Ponedeljek, 21. julija

Ker končno posije sonce, se odločim, da grem na bazen. Ali je mogoče? Bazen še sploh ni odprt! V mlakužasto zeleni vodi manjkajo le še žabe. Pred bifejem je spokojno parkirana različna kosilniška mehanizacija, s katero nogometaši urejajo mestne zelenice, po zelenici pa se sprehaja Bakov pes, ki se je bogve kako priplazil skozi ograjo. Tudi Bakov bife je mrtev, kar za enajsto

uro sicer ni nekaj posebnega, je pa za poletni počitniški čas nenavadno. Odločitev, da se koncesija za upravljanje športnega parka da nogometašem, je očitno zgrešena. Že drugo leto je Šentjur praktično brez bazena, atleti in nogometaši preganjajo drug drugega, igrišče za mali nogomet je razpuščeno, famozna ograja okrog stadiona pa še vedno krasi naše mesto. Krivca ni treba iskati z lučjo pri belem dnevu, ker se ve, da je to Občina. Gre res za ozadje ali zgolj za nesposobnost?

28. julij

Na južnem nebu že kraljuje Sirij, pasja zvezda, znanilec znamenitih pasjih dnevvov, ko naj bi v vročini pogagalo vse, kar ni v vodi ali na morju. V tem času se nekaj niti ženiti niso smeli, zakonci pa naj bi se izogibali drug drugemu. Še dobro da dandanes niso vode in ženske v tem času strupene, kot je veljalo nekdanj.

V iskanju novic, še najbolj me je zanimal prav bazen, sem se podal v občinsko stavbo. Gospod

Peperko je ob 10. uri na sestanku, ob 11,30 na malici, ob 12,30 pa sem ga srečal ma dvorišču, ko sta z županom hitela podeljevati Lubejevim iz Goričice občinsko pomoč. Sekretar Občinskega sveta g. Škoberne je ob 11,45 tudi na malici, uro kasneje pa je pisarna prazna. Tudi gospe Kopove dve uri ni bilo mogoče najti. Za mizo jo je suvereno nadomeščal sin, ki je povedal, da bo kmalu prišla, v sosednji pisarni pa so mi zagotvaljali, da je na malici. Za pisalno mizo gospe Erjavčeve je sedela še nikoli videna mladenka, ki je povedala, da je g. župan tukaj, le da ima zelo pomemben razgovor. V občinski jedilnici ni bilo nikogar, zato sem preveril v hotelu Alpos. Nič! Le kje (in kako dolgo), malicajo občinarji? Kar malo sem se zasmilil sam sebi, ko pa sem videl na hodniku ponižno čakajočo gospo Arzenškovo - precejšen strah in trepet teh istih uradnikov v prejšnjem volilnem mandatu - sem se sam pomiril in odšel domov. Pač, ti čudni pasji dnevi!

Franc Kovač

Monika Jevšnik

16-letna Monika iz Nove vasi že tri leta pridno nabira kilometre na atletskih stezah in njen trud je bil letos poplačan z lepimi rezultati: kar dvakrat je bila članica mladinske reprezentance Slovenije in poleg ostalih tudi v mednarodni konkurenci dosegla dve dobri uvrstitvi.

Kako te je pot sploh zanesla k atletom?

Trener g.Artnak me je povabil na trening že v četrtem razredu OŠ, pa se nekako nisem mogla odločiti za prvi korak. Tudi prijateljica in sošolka Mojca Stropnik me je večkrat poskusila zvabiti na atletski stadion in enkrat sem se le pustila prepričati. In zdaj sem tu, 5-6 krat na teden, približno 3 in pol ure na dan. Začela sem tako kot vsi s tekmovanji v krosu, zdaj pa že eno leto treniram tek na 400m in predvsem 400m ovire.

Si v tej panogi tekmovala tudi v mladinski reprezentanci Slovenije?

Prvič da. Tedaj sem bila izbrana v mlajšo mladinsko reprezentanco Slovenije, tekmovali pa smo za pokal Savarija na Madžarskem. V konkurenci od 16-17 let sem dosegla drugo mesto in to s časom osebne rekorda (58:8). Tako visoke uvrstitve nikakor nisem pričakovala, saj je bila konkurenca kar močna (Hrvaška, Madžarska, Avstrija in Slovenija). Drugič pa sem tekla v štafeti mladinske reprezentance Slovenije 4x400m na peteroboju v Puli. Tudi tukaj ni bilo moč podcenjevati nasprotne iz Hrvaške, Madžarske, Švice, Češke in Slovenije. Tekla sem na poziciji prve predaje, dosegle pa smo peto mesto.

Kakšen je občutek, ko v bistvu na nek način zastopaš svojo državo? Kaj meniš o podobnih tekmovanjih?

Ko sem izvedela, da sem izbrana za reprezentanco, je bil to zame velik šok. Izbran si na osnovi rezultatov te sezone z raznih mitingov, tekem, Atletskega Pokala Slovenije, moja sezona pa se ni začela ravno najbolje. Pozimi sem imela namreč težave s slabokrvnostjo in nekaj časa sem preživela tudi v bolnišnici, kar je pomenilo zame veliko razočaranje. Drugi so šli na priprave, jaz pa sem ostala doma in kljub tolažilnim besedam prijateljev, češ, da je bolje

zame, da počivam, sem to zelo težko sprejela in prebolela. Skoraj dva meseca nisem čisto nič trenirala, ko pa sem ponovno začela tekati, sem seveda vse delala z obremenitvijo. Vse to je seveda vplivalo na mojo pripravljenost pred sezono in tako sem bila še bolj vesela tega uspeha. Že samo sodelovanje na takšnem tekmovanju ti da motivacijo za trening naprej.

Presenetila me je organizacija na Madžarskem, ki je bila povsem brez elektronike, kar ni ravno pohvalno. V Puli pa je bilo vse kot je treba.

Kako pa shajaš s časom: šola, treningi, ljubezen...?

Časa pa res nimam na pretek. Šola, trening, učiti pa spat in naslednji dan spet šola, trening... Letos mi je vse pobegnilo, nič mi ni ostalo. Pride obdobje, ko imam vsega dovolj, a si kljub temu ne morem predstavljati, da bi nehala trenirati. Dolgčas bi mi bilo. Saj je hudo, ko te povabijo zvečer ven, pa si že čisto navdušen, potem pa se spomneš: Joj, ne morem, na trening moram! Potem si morda včasih privoščiš kakšno "zadevo", a kasneje vidiš, kako si ga polomil, ko težko prideš nazaj v formo. V bistvu se je potrebno vsemu odrekati. Kako bo naprej? Bomo videli, kaj čas prinese. Vedno je tako, da ko nekaj dosežeš, želiš še več in nisi nikoli zadovoljen.

Prej si se nasmejala, ko sem omenila ljubezen. A za srčne zadeve ni tudi nič časa?

Za to se pa že najde čas, brez skrbi. (smeh)

Spremljaš kaj atletiko v Sloveniji in po svetu? Imaš kakšnega vzornika?

Seveda z zanimanjem spremljam tudi vsa večja atletska tekmovanja. Moj vzornik pa... Zakaj mora to vsak vprašati? (smeh) No, ja, če bi že morala zbirati, je na prvem mestu moja teta, ki je bila zelo dobra v atletiki in me veliko spodbuja. Ali pa recimo Brigita Bukovec. Na zadnjem tekmovanju je prišla v finale z zelo slabim časom in mislim, da je dala vse od sebe in kljub temu veliko naredila.

Hvala za pogovor. Veliko uspehov še naprej!

Barbara Gazvoda

NAGRADNA KRIŽANKA ŠT.51

	ŽVEPLO	KRAJ PRI ŠENTJURJU	ITALIJA	KRMILO	FRAN. TENIŠKI IGRALEC	REKA V AVSTRIJI	ŠPELA AMBROŽ	KALJU	GLASBENO DELO	ŽENSKO IME	GRŠKA ČRKA	PREDLOG	ŠPANIJA	ŽIDOVSKI DUHOVNIK	SREDIŠČE VRTENJA	
	KISIK		CHAPLINOVA ŽENA M. IME					DEL STOPALA POSODA ZA ROŽE					IGRALNA KARTA DUHOVNŠTVO			
	SLOVEN. PISATELJ (FILIP)						Ž. IME KOVINSKO ORODJE					KREDITNA BANKA ZNAK MNOŽENJA				OBIČAJ
	MUSLIMAN. BOG					DEL DINARJA Ž. IME					ZAGOZDA DRŽAVA V ARABIJI					
	EVROPSKI VELETOK				DEL POHIŠTVA SPLET LAS					Ž. IME GOROVJE V RUSIJI						
TONA	OSVEŽIL. PIJAČA	JANEZ ŠVAJNCER PRITRDILNICA		ZIDARSKA ŽLICA SATIRIK (ŽARKO)				POPRAVLJ. UR KRAJ NA GORENJS.							RIMSKA 5 MUSLIMAN. SVETO PISMO	
NADŠKOF (FRANC)			SLADICA TEŽA EMBALAŽE					OŽJI SORODNIK POKRAJINA OB OBALI					KARLOVAC DEL TELESA			
NADAV			STRINA JANEZ OCVRK				ZDRUŽBA ŽUŽELKA					PLEME ZADETEK PRI NOG.				
TO NE ANDERLIČ		SKUPINA PTIC SARAJEVO			PLANINSKI PTIČ ŠTEVNIK						VISOK HRIB LOUŽE ISKRA					
DUŠIK	REKA V SLOVENIJI TESLA			MUSLIMAN. M. IME AVSTRIJA						KRAJ PRI ŽUSMU METER						SESTAVIL: JOŽE MASTNAK-MARJAN
OČE			JUŽNI SADEŽ						IME PREDSED. KUČANA							

Nagrade za križanko št. 50 podeljuje NK Šentjur. Simon Sebič iz Šentjurja in Jerica Pertinač iz Gorice prejmeta po 5 vstopnic za bazen. Vida Pilinger iz Laz pa 5 vstopnic za 5 nogometnih tekem v Športnem parku Šentjur.

Misli

Dovoljeno je biti sposobnejši od drugih, vendar je to nevarno pokazati. (Coeulihe)

Razlika med svetnikom in grešnikom je v tem, da ima vsak svetnik preteklost, grešnik pa prihodnost. (Oscar Wilde)

Kritizirati, to pomeni dokazati avtorju, da ne dela tako, kot bi delal jaz, če bi znal. (Karel Čapek)

Zapletene stvari poenostavljati je značilno za genije, preproste stvari zapletati pa za norce. (J.F.Kenedy)

Slava udari v glavo, ker ve, kje je odpor najšibkejši. (kitajski pregovor)

Pametni se rad uči, bedak pa rad poučuje! (ruski pregovor)

Zbral: F. Jančič

NASMEH

Nasmeh nas nič ne stane, vendar čudežno deluje. Obogati tistega, komur je namenjen, in ne osiromaši tistega, ki ga poklanja. Zablesti kot sončni žarek, a spomin nanj lahko ostane za vedno. Nihče ni tako bogat niti tako reven, da si ga ne bi mogel privoščiti. Z njim lahko vsak samo pridobi. Nasmeh prinaša srečo v hišo, pozdrav prijatelju, pomoč pri sklepanju poslov. Je počitek utrujenemu, kažipot zgubljenemu, sončni žarek žalostnemu in najboljše naravno zdravilo proti jezi. Ni ga moč kupiti, izprositi, izposoditi ali ukrasti, ker ima vrednoto samo, kadar se ga podarja.

Mojemu kraju

Kako je lep svet moje domovine!

Potok, hribi in doline,
pa pesem iz gozdov
so duši moji blagoslov.
Zame večje ni miline

kot sonce moje je Planine.

Četudi v svet kedaj bi šla,
raskošna mesta srečala,
ostaneš zame ti Planina
najsvetejša domovina.

I. Uduč

TRG. UŽMAH

Planina, tel. 791-142

ŠOLARJI!

Počitnice gredo h koncu!

Vse šolske potrebščine ugodno dobite v trgovini UŽMAH na Planini!

Ponkovške težave z grbom

Če bo šlo tako naprej, bodo Ponkovljani ob svojo grb: tretje ponkovške znamenitosti - smetišča na pokopališču - ni več, izginili pa sta tudi znameniti podrtiji sredi Ponikve, ki bi utegnili priti na grb. Morda se bo tam našlo mesto za lik "osvoboditelja" - dolgohorskega gasilca.

Čigav je g. Škorc?

Nova šentjurska znamenitost, kosec šentjurskih zelenic g. Škorc, je obupan: dela za NK Šentjur, plačuje ga država, za njegovo delo pa kasira KS. Sploh več ne ve, komu pravzaprav služi, občani pa ne, kako z njihovim denarjem vzdržujejo mestne zelenice!

Podvoznina

Vse kaže, da bodo s podvozom pod železnico in cesto gospodarili posestniki šentjurskih stavbnih zemljišč. Upravni odbor Sklada stavbnih zemljišč, ki se bo v njihovem imenu zadolžil za ta dobičkonosni projekt, bo vložena sredstva vrnil s pobiranjem podvoznine. KS je v ta namen že zaposlila tajnika, ključ za delitev dobička pa še ni dogovorjen.

LDS proti ograji

Predsednik LDS g. Artnak je napovedal odločen boj za pravno državo. Koliko velja šentjurska LDS, bomo lahko ocenili po tem, koliko časa bo preteklo od odločitve LDS do rušenja črne gradnje. Gre seveda za znamenito nogometno ograjo

- in za prestižni zakulisni dvoboj AK TrgoHlad in NK Šentjur. Sicer pa, sodeč po rezultatu prve tekme in maloštevilnih gledalcev, bodo ograjo podrla kar nogometarji sami - da jih bo vsaj kdo gledal.

Na kopanje v Podčetrtek!

Tik pred zaključkom kopalne sezone sta šentjurska Občina in NK Šentjur končno uspela bazen napolniti z vodo. Z ozirom na vse okoliščine so matematiki izračunali, da bo ceneje, če bodo vsakega kopalca posebej zapeljali z občinskim safranom v Atomske toplice. Rečeno storjeno! Odhod izpred občine je vsak dan ob 10. uri. Svojo udeležbo prijavite na telefon 743 215!

Kakšne so plače no Občini?

Občinarji: vas nič ne briga!

Občinski svetniki: nas nič ne briga!

Nadzorni odbor OS: takšne, kot so nam povedali!

Občani: previsoke!

Policijska

Možje v modrem so priljubljena tarča (ne)upravičenih šal in opazk. Svojim "kifeljcem" Šentjurčani zamerijo le, da se tudi na "delovno mesto" nasproti Resevnine železnice, ki je polnih 50m oddaljeno od njihove postojanke, obvezno pripeljejo s službenim vozilom.

Ni vse veselica, kar organizirajo gasilci!

Nekaj odraslih oseb, ki so gledališko predstavo planinskih gasilcev uspešno "oplemenitili" s svojim šovom, ne kaže oštevat. Pokazali so le, da samosvoj uporniški duh iz Stare pravde na Planini še ni čisto preč.

Pomlad ali zima?

Čeprav se je slovenska pomlad že krepko prevesila vsaj v poletje, če že ne kakšen letni čas naprej, v KS Blagovna še vedno vztrajajo na (Z)imi.

Ne smrdi

Prebivalcem Nove vasi, ki se pritožujejo, da iz alpoškega "krematorija" smrdi po jodu, sporočamo, da ne smrdi, temveč diši. Tudi ne gre za onesnaževanje okolja, temveč za poskus dezinfekcije Voglajnske doline in sistematično preventivo golšavosti.

Vode je dovolj

Izgradnjo vodovoda iz Hrastja so začasno ustavili, ker vse kaže, da bi bogati viri vode, ki so se pojavili v železniškem podvozu, utegnili pokrivati večji del šentjurske porabe. Upajo tudi, da bo podzemlje pod obvoznico enako bogato na vodnih virih. Ker bi nekoliko globlji podvoz dal še več vode, je občinski svetnik Cvikel iz Slivnice predlagal, da bi namesto nadvoza pri Zikošku za 1 meter poglobili podvoz.

OPTIKA GLEŠČIČ s.p.

BORIS GLEŠČIČ
Šentjur, Ul. Dušana Kvedra 6b
Tel.: 0609/623 480

Posluujemo vsak dan od 9. do 16. ure, sobota od 8. do 12. ure.

NUDIMO VAM:

- strokovno računalniško kontrolo vida
- računalniško izbiro najlažjih in najboljših vrst stekel
- očesna ambulanta

OČALA VSEH VRST:

- fotosenzibilna
- bifokalna
- multifokalna (z garancijo)
- stanjšana
- plastična
- sončna očala RAYBAN
- najboljše kontaktne leče, mehke in poltrde, proizvajalca Bauch & Lomb

CARL ZEISS, ESSILOR

- vse dioptrijske podatke vodimo računalniško

Plačilo možno na več čerkov

10 LETNA TRADICIJA, RAZLOG ZA ZAUPANJE

WECHSELSTUBE • CAMBIO VALUTE

MENJALNICA

Dar
Darko Zorko s.p.

**Ali ste že preverili,
kako ugoden je menjalniški
tečaj v menjalnici DAR?**

VALENTINA OROŽNA 8, 3230 ŠENTJUR, TEL.: 063 740-080
V prostorih Optike Gobec

EXCHANGE OFFICE